

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE MEN OF EVERGREEN MOUNTAIN

THEIR

Steamy

CABIN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

FRANKIE LOVE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

onların buharlı kulübesi

EVERGREEN VALLEY'İN ADAMLARI

FRANKIE AŞKI

İçindekiler

[Telif](#)
[Hakkı](#)
[Hakkında](#)

1. [Savannah](#)
2. [Avcı](#)
3. [Savannah](#)
4. [Savannah](#)
5. [Avcı](#)
6. [Savannah](#)
7. [Avcı](#)
8. [Savannah](#)

[Sonsöz](#)
[Yazar Hakkında](#)

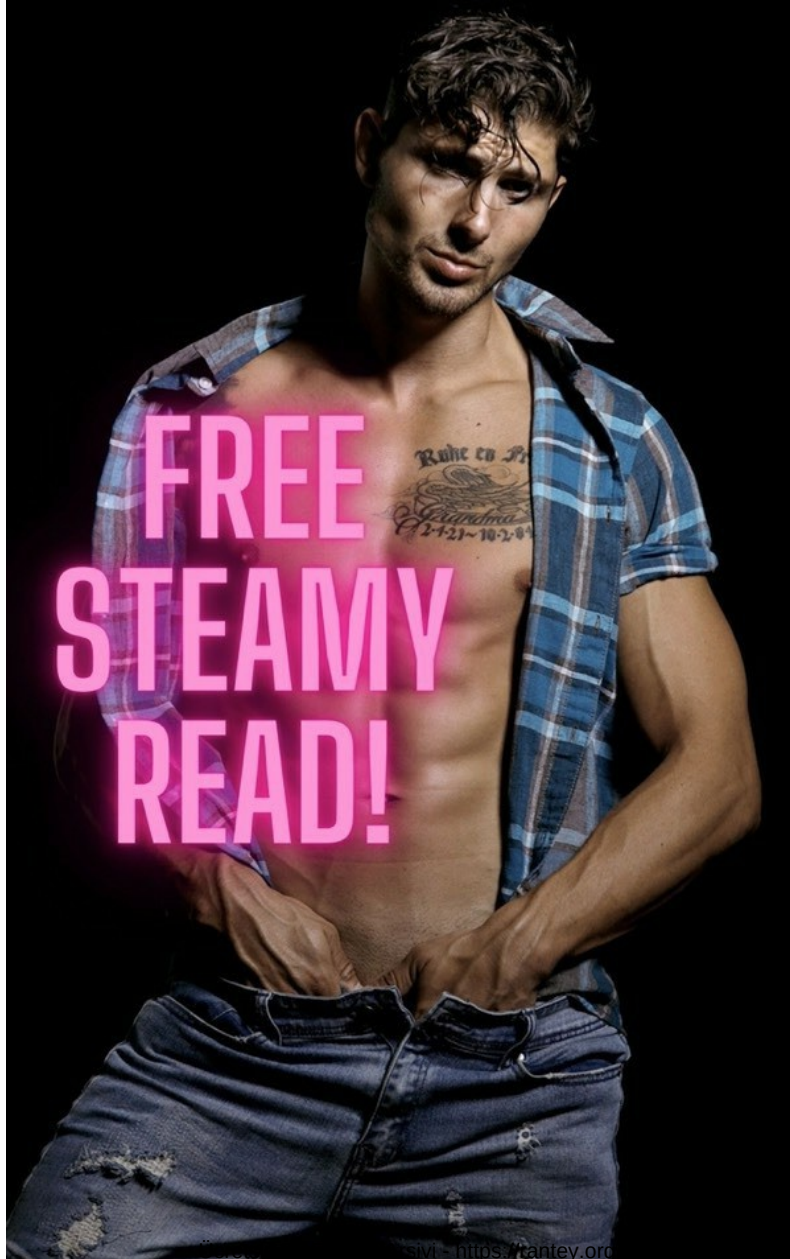
telif hakkı

Paula's Editing tarafından düzenlendi

Telif hakkı © ve 2024 by Frankie Love

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Frankie Love'dan ücretsiz buharlı bir okuma almak için [BURAYA](#) tıklayın!

hakkında

*Kız saf **masumiyet**, erkek ise **sert** ve vahşi.*

Bu kulübede işler **kızışmak** üzere.

Sevgilisi Savannah'nın arabası sağanak yağmurda mahsur kaldığında, kararlı bir dağ adamı olan Hunter'ın kollarında sığınaktan fazlasını bulur... ama aşkları fırtınayı atlatabilecek midir?

*Burası, erkeklerin kadınlarını yatağa atmaya hazır olduğu vahşi, bereketli **topraklar**.*

Takılmak ya da tek gecelik ilişki yok.

*Burada, Evergreen Dağları'nda erkekler son **derece sadıktır**.*

Burada aşk ömür boyu sürer.

Ayaklarım ağrıyor, sırtım ağrıyor ve yüzüm ağrıyor. Üçüncüsünün mümkün olduğunu bile bilmiyordum ama garson olarak uzun mesailer yapmak, öğrenmek zorunda kalmamayı dilediğim pek çok şeyi ortaya çıkardı.

Muhtemelen yapmam gereken tüm o zoraki gülümsemeler yüzünden. Onlar da kas ve diğerleri gibi yıpranıyorlar. Yine de "gülümseme yorgunluğunun" gerçekten bir şey olabileceğini düşünmek doğru gelmiyor.

Mesaim bittiği ve nihayet eve döndüğüm için mutluyum. Gök gürültüsü gökyüzünde çatırdıyor. Bir fırtına yaklaşıyor ve ben en kötüsünden kaçtığım için mutluyum. Otoparka girip eski Ford'u kapatırken, tek bir şey beni ayakta tutuyor ve bir ayağımı diğerinin önüne atarak babamın ve benim eski daireme giden o eski merdivenleri tırmanmamı sağlıyor.

Şu tavuk Alfredo.

Dün internette bir tarif buldum. Kesinlikle harika görünüyordu ve mükemmel bir şekilde uyguladım. Sonuç söylendiği kadar güzeldi ve koca bir kase daha yemek artığı olması günü atlatmamı sağlıyor. Beni ayakta tutan tek şeyin bu olması biraz zavallı hissettiriyor ama bazen yapabileceklerinizi dört gözle beklemeniz gerekiyor.

Evime giriyorum, bir buçuk yatak odalı küçük bir daire. Nasıl yarım yatak odan olur? Uyuduğum yere tam yatak odası diyemem. Böyle bir unvanı hak etmiyor.

Her yer depresyon kokuyor. İçki ve diğer maddelerin kokusu, sadece birkaç yıl önce yasadışı olan türden. Her yer berbat durumda. Kirli bulaşıklar, toz, her yerde kırıntılar. Restoranda geçirdiğim fazladan saatler yüzünden temizlik yapacak enerjim yoktu ve onun da bana yardımcı olmayacağı kesindi.

Uyumak için bir yerdi, kendime hatırlatıyorum. Günü atlatıyorum. Dayanıyorum. Daha iyi bir şeylerin ortaya çıkabileceğini umuyor, kendimi elimden geldiğince onlara doğru itmeye çalışıyorum. Buzdolabına gitmeden önce bir kâse ve çatal yıkıyorum. Orası da dağınık ama babamın biraz daha geriye itmiş olabileceğini düşünerek Alfredo tavuğumu aramaya başlıyorum.

Orada değil. Biraz panikle lavaboya bakıyorum ve dün gece makarnamı koyduğum plastik kabın orada boş bir şekilde durduğunu, sabun ve suyla bile ıslatılmadığını görüyorum.

Hayır. Ona bunun benim olduğunu söyledim. Önümüzdeki birkaç gün boyunca ondan yemek için sabırsızlandığımı söyledim. Sonra gidip bunu yaptı. Bir şey yapmamasını söyledim ama yine de gidip yaptı.

Hayal kırıklığıyla titriyorum. Birlikte yaşadığım kişiden isteklerime saygı göstermesini istemek çok mu fazla?

"Savvy, benim küçük tatlım," diye bir ses duyuyorum arkamdan. Bir zamanlar bana neşe veren bir sesti bu, ama şimdi bana sadece mutsuzluk getiriyor.

Babam, Jack. Tam bir enkaz. Lekeli bir tişört ve aynı pisliğe sahip bir eşofman giymiş, karmakarışık bir halde yanıma geliyor. "Baba, sana Alfredo tavuğu bana bırakmanı söylemiştim," diyorum sakinliğimi korumaya çalışarak.

"Ne? Başka ne yemem gerekiyordu?"

"Bilemiyorum. Genelde tercih ettiğin konserve çorba ve dondurulmuş pizzalar mı?"

"Ama Alfredo tam oradaydı. Tam oradayken ona karşı koymamı bekleyemezsiniz." "Evet, bekleyebilirim. Zerre kadar kendini kontrol etmeni bekleyebilirim."

İşte bu yüzden güzel şeylere sahip olamıyorum. Neden kendimi sıradan bir şeyden daha süslü bir şey yapmaya her zorladığımda, her şey gözyaşlarıyla bitiyor.

"Dinle, büyütülecek bir şey değil" diyor. Önemli bir şey olmamalı, hayır. Ama benim için? En büyük mesele gibi geliyor. Nedenini anlayamıyorum. "Bak, Savvy, 50 dolara ihtiyacım var."

Yerimde titriyorum, ona baktıkça vücudum ısınıyor.

Tanrı bilir ne kadar zamandır işsizdi. Kirayı zar zor ödemek için orada burada birkaç ufak tefek işten başka bir şey yapmıyor. Niteliklerine uygun bir işin gelmesini beklediğini söyledi ama bir yıl oldu. Bir şey al. Herhangi bir şey. Bunu tek başıma sürdüremem.

On dokuz yaşındayım. Liseden beri tam zamanlı çalışıyorum. Hepsini babamın yardım etmek için. Hepsini onu bir sonraki işe

sokmak için. Üniversitede olmalıydım, ama şimdi paraya ihtiyacımız var. Neredeyse elli yaşında olan birine faturalarını ödemesi için yardım etmek yerine dışarıda bir şeyler yapıyor olmalıydım.

Tek yaptığı hayatımı çekilmez hale getirmek, kalan küçük mutluluklarımı da elimden almak. "Hayır," diyorum dişlerimi sıkarak. "Sana elli dolar vermeyeceğim baba."

"Ha? Neden? O kadar bahşış paran vardır, tatlım."

İçimde bir şeyler çatırdıyor. Bundan değil, ama tüm ağırlık, tüm travma, her şey, hepsi sonunda kırılğan ruhumun duvarlarını kırıyor ve yıkıyor.

Kapıya doğru gidiyorum.

"Nereye gidiyorsun lan?" diye sesleniyor, beni durdurmak için koluma yapışıyor ama ben onun için çok hızlıyım. "Bir yere. Burada olmayan bir yere."

"Bana nereye gittiğinizi söyleyin, genç bayan."

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim. Yani değilim, baba. Ben yetişkin bir kadını ve kendi yolumu çizebilirim."

Bir çocuk gibi ayaklarını yere vuruyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Sana arabamı iş için kullanman için izin verdim, gezinti için değil."

Teknik olarak haklı. Bu onun arabası. Ama umurumda değil.

Burada olmamam gerek. Ona bakmaya devam edersem daha da sinirleneceğim. Ve bütün keskin bıçaklarımızın nerede olduğunu biliyorum. Onun ve daha çok benim iyiliğim için gitmeliyim.

Yağmur çoktan yağmaya başladı, fırtına tüm hızıyla devam ediyor. Kaçmak için çok fazla.

Arabaya atladım. Babam beni takip ediyor, bana bağıyor. "Savannah Lynn Summers, hemen buraya dön!"

Eğer bunu söyleyen annem olsaydı, dururdum. Ama babam sonunda ona duyduğum saygının son kırıntısını da kaybetmişti. Eski Ford'u geri vitese taktım, park yerinden çıktım ve net bir hedefim olmadan yola koyuldum.

Belki de yemek ya da başka bir şey almalıydım. Belki bu beni sakinleştirdi.

Ama bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda ve çakan şimşeklerde sadece sürüyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Tüm bunlardan uzaklaşmam gerekiyor ve işe yaramaz sefil babamdan ne kadar uzak olursam o kadar iyi olacağımı biliyorum.

Yağmur çok şiddetli. Sağduyu bana bu şekilde araba kullanmamam gerektiğini söylüyor: silecekler yetişemiyor, rüzgâr güçlü, gök gürültüsü gittikçe daha yüksek sesle kükrüyor. Fırtınanın içine doğru ilerlediğimi düşünüyorum ama devam ediyorum. Eğer bir hortum düşer ve bu arabayı kırlara savurursa, en azından sorunlarımdan daha da uzaklaşmama yardımcı olur.

Şehirden ne kadar uzaklaştığımı fark edene kadar bir saat geçti. Yağmur dinmiyor, hem de hiç. Ama öfkem, üzüntüm, beni uzaklaştıran birincil duygu her neyse, yakıt göstergesine bir kez bile bakmadım. Yarın sabah işe gitmeden önce depoyu doldurmayı planlıyordum ama belli ki düşünmüyordum.

Tankın E kısmının iyice altına gelene kadar değil.

Arabayı döndürdüm ve şehre geri dönmeye başladım. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok ama çok uzak olmayan bir yerde bir benzin istasyonu gördüğüme eminim. Teyzemin bana araba kullanmayı öğretirken söylediği şeylerden birine tutunuyorum; yakıt göstergesinin genellikle en iyi ihtimalle bir öneri, en kötü ihtimalle de lanet olası bir yalancı olduğu.

Bu durumda gösterge doğruyu söylüyor. Araba tekliyor ve hızımı kaybediyorum. Arabayı karanlık bir yolun ortasında kimsenin göremeyeceği bir yere bırakmak istemediğim için bankete çekiyorum. Motor öksürüp hırıldayarak son ölümünü gerçekleştirmeden önce araba bunu zar zor başarıyor.

Şaka mı yapıyorsun?

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Bu kadar uzakta, taşrada telefonumun çekmemesi korkumu daha da artırıyor.

Yani sadece yorgun, aç, kızgın ve ağırlı değilim, aynı zamanda korkmuş ve yalnızım, ıssız bir yerde, sonsuz bir fırtınanın kalbindeyim.

Titriyorum, arabanın kaloriferi benzin eksikliğinden ölüyor. Mutsuzluk listeme soğuğu da ekliyorum.

Demek böyle bitiyor, ha? Babamın dandik arabasında mahsur kaldım, taşrada, bir elektrik fırtınası sırasında donarak öldüm.

Dışarı çıkıp yürümeye çalışayım mı? Şemsiye bile getirmedi. Ormana bakıyorum ve yıllar önce izci kızlara katılmama izin vermediği için babamdan daha da nefret ediyorum. Pahalı bir viski şişesi taşırken, ücretlerin çok fazla olduğunu ve bunu karşılayamayacağımızı söylemişti. Tabii baba. Bunu karşılayamazdık.

Gecenin karanlığında bir çift far parlıyor. Buraya gelirken yollar boştu, çoğu insan böyle bir fırtınada araba kullanmayacak kadar akıllıydı. Otostop çekmeyi düşündüm, sonra da sevimli, gözleri parlayan genç kızların sonlarının nasıl korku hikâyelerine dönüştüğünü ve haklarında en son duyulan şeyin gerçek suç podcast'lerindeki faili meçhul vakalar olduğunu hatırladım.

Yine titriyorum. Başka ne seçeneğim vardı? Burada oturup donarak ölmek mi? Soğuk ve sefil mi? Yağmurun altında durup seri katil slot makinesini oynamak da olabilirdi.

Kaderimi düşünürken, bir çift far önümden geçiyor. Bir araba, bana doğru geliyor. Gözlerimi kısıyorum ve bunun beş dakika önce yanımdan geçen kamyon olduğuna inanıyorum.

Arabamın yanına yanaştı ve ben yerimde durdum.

Belki de seri katilimi bulmak için otostop çekmeme gerek yoktur; belki de onun yerine beni bulur.

Fırtına uzaklarda çatırdıyor, özellikle güçlü bir gök gürültüsü. Kamyonun kapısı açılıyor, bir şemsiye dışarı fırlıyor ve ardından bir el feneri geliyor. Bana doğru parlıyor, beni kör ediyor. Figür sürücü tarafındaki camıma yaklaşıyor ve camı tıkladmaya başlıyor.

Kaçacak bir yerim olmadığını fark edip camı indiriyorum. Adam arabamın içine doğru baktı. Ve lanet olsun, çok yakışıklıydı.

Delici mavi gözler, kalın kırmızı bir sakal, sakalın içinden bile görülebilecek kadar taş kesilmiş bir çene. Üzerinde bir fanila var ve pazularını o kadar sıkı sarıyor ki gördüğüm şey hoşuma gitmeden edemiyorum. Elinde şemsiye olmasına rağmen saçları sırlıslıklam. O da fırtınadan kaçıyor olmalı.

O zaman en azından benim seri katilim seksi. Bu benim için ne kadar küçük bir teselli ise, onu alıyorum.

O da beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, avına doğru başını sallıyor. "Burada ne yapıyorsunuz bayan? Araba kampı yapmanın ne yeri ne de zamanı."

Ona doğru sırttım, çok gergindim. Bir, çünkü çok seksi. İki, çünkü hâlâ niyetini bilmiyorum. "Benzinim bitti," diyorum.

"Kahretsin, bu hiç iyi değil." Başını kaşıyor. "Ve gece eve dönmek için kendi jerrican'ımın sonuncusunu kullandım. İşte bu berbat bir şans."

"Evet. Görünüşe göre ben de bu kötü şansы yaşıyorum."

Bana bakışı, konuşma şekli. Onun bir seri katil olduğuna dair şüphelerim hızla yok oluyor. Tamamen değil ama. En korkunç canavarlar dıştan nazik olanlardır.

Arabama baktı. "Burada kimse böyle bir araba kullanmaz. Evergreen Vadisi'nden değilsin, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Şehirde yaşıyorum."

Düşünceli bir şekilde sakalını sıvazlıyor. "Şehirden biraz uzaktasınız. Bunu biraz hafif bir ifade olarak söylüyorum. "Ben... uh... biraz kayboldum."

"Kaybolmak çok etkileyici." Başımı sallıyor. "Benzininiz biterse, arabanızı tekrar yola çıkaramam. Ama başka bir iyilikseverin de sana yardım etmek için geçeceğini sanmıyorum. Seni göz ucuyla gördüğüm için şanslısın."

"Sanırım bir saattir gördüğüm tek kişi sensin."

"Neden bu gece benimle gelmiyorsun?" dedi. "Kulübem çok uzakta değil. Sıcak ve kurudur ve arabanızla ilgili sorunları sabah halledebiliriz."

Yutkunuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Gecenin bir yarısı yabancı adamlarla birlikte olmak çok kötü bir fikir. Ama iyi bir yerde değilim. Onunla şansımı deneyebilirim, çünkü onsuz en iyi senaryo, fırtına geçene kadar bu arabada donmak, sonra da benzin istasyonuna ulaşana kadar yolda soğuk ve aç yürümek. Buradan kilometrelerce uzakta olabilir.

"Um... tamam. Tabii, teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok. Sadece her mantıklı adamın yapacağı şeyi yapıyorum." Bana elini uzattı. "Adım Hunter. Peki ya seninki güzelim?"

Tutuşunu kabul ederken yüzümün kızarmasına engel olamıyorum. "Savvy," diye cevap veriyorum. "Savvy?"

Sevimli bir isim. Hoşuma gitti."

"Savannah'nın kısaltması."

"Oh, hey, bu daha da güzel bir isim."

Kıkırdıyorum. Tanrım, çok çekici biri. Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, o da şemsiyesiyle beni örtüyor. Rüzgâr ve fırtınanın şiddeti örtüyü mükemmel yapmıyor, ama yardımcı oluyor ve gerçekten, önemli olan düşünce.

"Şimdi gelin. Kuruyalım ve ısınalım. Acıktıysan biraz da et yahnisi pişirdim." Dana yahnisi mi? Tavuk

Alfredo değil ama kesinlikle iş görür.

Biraz tereddüt ediyor, sonra vazgeçip koridora yöneliyor. Ateşi yaktıktan sonra bütün gün kaydattığım yahniye dönüyorum. İyice karıştırıyorum ve dibine kadar yanmadığı için rahatlıyorum. Güzel, sıcak ve inanılmaz derecede iştah açıcı. İki kase ve kaşık çıkarıp ikimize yetecek kadar yığıyorum. Onları ateşin önündeki sehpa getiriyorum ve ardından fırtınadan korunmak için kurulanmaya başlıyorum.

Fanilamı çıkarıp portmantoya asıyorum. Kot pantolonum yeterince kuru, sanırım ve misafirim var, bu yüzden fazla soyunmak istemiyorum. En azından onun bu çıplaklığı tamamen kabul ettiğinden emin olana kadar.

Ateşin yanındaki kilimin üzerine oturup, o lacivert bornozumla dönene kadar yahnimi karıştırmaya başlıyorum. Onun içinde çok seksi görünüyordu ve onun dışında daha da seksi görünebilirdi. Bana doğru bakıyor ve üzerimde tişört olmadığını görüyor ve yine o güzel kırmızı tonunda kızarıyor. "Ateşin başında genellikle gömleksiz mi güveç yersin?"

"Genelde bornozum olur ama şu anda o da yok." Sırıtiyorum. "Tabii şu anda bana geri vermek istemiyorsan?"

Oraya doğru ilerlerken kıkırdıyor. Şaşırdı ama gördükleri hoşuna gitti. Benimle karşılaştığından beri gözlerini vücudumda gezdirip duruyor. Bu benim için daha da tahrik edici çünkü ikinizin de birbirinizi istemenizden daha seksi bir şey olamaz. Onunla birlikte gelen saf coşku yenilmez.

Savvy güveçten bir ısırık alıyor, sıcaklığından dolayı tereddüt ediyor, ancak biraz üfleyerek benimle birlikte şımartmaya başlıyor. Birkaç ısırık sonra tadını çıkarıyor ve sosun her bir parçasını höpürdeterek yiyor. Benden önce bitiriyor, benim biraz önde başlamama rağmen.

Önünde boş bir kâse varken yine o hafif kırmızı tona dönüyor. "Ah, özür dilerim. Bu kadar hızlı yemek istememiştim." "Üzülme. Yemek yemekten korkmayan bir kız cehennemden bile daha ateşlidir. Bir kase daha ister misin? Daha çok var." "Oh, hayır. Ben böyle iyiyim. Çok fazla yersem, sabah hissedeceğimi biliyorum."

Kıkırdıyorum. "O zaman bir dahaki sefere acıktığında orada olacak. Mi casa es su casa, ya da nasıl gidiyorsa." Kasemi bitirip masaya bırakıyorum.

Savvy hâlâ oldukça gergin. Ona doğru eğiliyorum, elimi omzuna atıyorum ve onu kendime çekiyorum, o da bunu memnuniyetle kabul ediyor.

Benim için garip. Konu kızlara geldiğinde genellikle yavaş davranırım. Romantizmin tıpkı güveç gibi kaynamasına izin vermeyi ve gerçekten uyumlu olup olmadığımızı ya da birbirimizin zamanını boşa harcayıp harcamayacağımızı görmek için acele etmemeyi severim. Savannah buradayken tüm bunları ölçmek için zamana ihtiyacım yok. Ona bakmaktan ve ona karşı anında arzu duymaktan kendimi alamıyorum.

Elbette, zaten neredeyse çıplak olması ve yanımda ayı postundan bir kilimin üzerinde olması kesinlikle her şeye yardımcı oluyor, ama bu olmadan bile kalbimin onun için acıdığını biliyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor. "Geceleri genelde ne yaparsın?"

"Bilmiyorum. Çok fazla planım yoktu. Sadece nasıl gittiğine bakacaktım." Yağmur çatıya sertçe vuruyor, gök gürültüsü hala uzaklarda gümbürdüyor. İkimiz de hiçbir yere gitmiyoruz.

Daha az kötü bir adam bu gerçeği istismar ederdi. Burada tek başına, benim yerimde, gidecek hiçbir yeri yok, medeniyetten kilometrelerce uzakta.

Böyle olmak istemiyorum. Ama onu çok istediğimi inkar edemem.

Beni istediğini de biliyorum. Utangaç bir şekilde bana bakmaya devam ediyor. Gözleri vücudumda gezinirken, kot pantolonumda büyüyen şişkinliğe bakarken beni nasıl beceriyor.

Neyse ki benim yerime o karar veriyor.

Eğiliyor ve dudakları dudaklarıma yapışıyor. Bir öpücük, ani ama güçlü. Beni kendine çekiyor. Dilim içeri giriyor ve birbirlerine karışıyorlar. Bir tereddüt aşıldı ve birbirimize sarıldık. Harika öpüşüyor ve ellerime vücudunda dolaşma, teninin yumuşaklığını hissetme izni veriyorum. Bornozu omuzlarından itiyorum ve o dolgun, tatlı göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Aletim zonklıyor, çıplak göğüslerinin güzelliği hayal gücümün önerdiğinden daha büyük. Onları ellerime alıyorum, sıkıyorum, kollarımda titrediğini hissediyorum.

Savvy'nin elleri de vücudumda geziniyor, pamaklarını vücut kıllarımın kabalığında gezdiriyor, kotumun düğmesine doğru iniyor. Düğmeyi açarak ne istediğini kesinlikle bildiğini ve istediği şeyin ben olduğumu gösteriyor.

"Gerçekten yeni tanıştığın bir adamla bunu yapmak istiyor musun?" Arabasından kilometrelerce ötede kimsenin olmadığı ücra bir kulübeye gittiğim için baskı altında hissediyor olabileceğinden biraz endişelenerek sordum.

"Bugün benim için çok şey ters gitti ve uzun zamandır başıma gelen ilk doğru şey sensin." Gülümsüyorum.

"Bu konuda seninle çok fazla tartışmayacağım, sadece sana yardım ettiğim için bana hiçbir şey borçlu olmadığını söylüyorum."

Bornozunu omuzlarından indirerek şehvetli çıplak formunu ortaya çıkarıyor. "Fazla düşünme. Bunu istiyorum. Buna ihtiyacım var." "Evet, hanımefendi," diye cevap veriyorum, önümdeki katıksız muhteşemlik karşısında şaşkına dönmüş bir halde. Sanki niyetini açıkça belli etmemiş gibi kot pantolonumu çekip bacaklarımdan aşağı indiriyor ve boxer külotumu da beraberinde götürüyor.

Sikim onun önünde canlanıyor. Elini etrafına sarıyor, nazikçe okşuyor ve beni titretiyor. Beni horozumdan öpüyor ve şaftumdan aşağı biraz yalıyor, şefkatli dokunuşlarla toplarına masaj yapıyor. Beni kucaklıyor, höpürdetiyor ve beni ağzına almak dışında her şekilde alay ediyor.

Tekrar söylüyorum, ona yardım etmedim çünkü sikimi yalatmak istiyordum. Ama bundan da şikayet etmeyeceğim.

Beni o tatlı dudaklarının arasına aldı ve ben cennetteyim. Yaptığı her küçük şey onu şimdiye kadar gördüğüm en seksi kadın yapıyor. Dili uzunluğumun etrafında dönerken, kanepeme geri dönüyorum, o da bana tapınmaya devam etmek için takip ediyor. Baş şaftımın üzerinde aşağı yukarı sallanıyor ve ben hissettiğim her şeyin yoğunluğuyla mücadele ediyorum. Neredeyse patlayacağımı düşünüyordum ve genellikle bu kadar kolay boşalmazdım.

Ellerimi saçlarında gezdirip yumuşak güzelliğinin tadını çıkarırken, beni özellikle sertçe emerken elim istemsizce yukarı kalkıyor. "Böyle devam edersen o güzel küçük ağzının içinde patlayacağım," diye zorlukla nefes alıyorum.

Bana masaj yapmaya devam etmek için ağzından çıkmama izin veriyor. "Bu bir sorun mu?"

"Evet, çünkü seni becerecek bir şeyim kalsın istiyorum ve beni böyle emmeye devam edersen hiçbir şey kalmayacak."

Savvy benimle birlikte kanepeye tırmanıp üstüme çıkarken gülüyor. Sikim yarığına doğru zonkluyor ve ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Sadece beni biraz emdiği için. Kahretsin, bu kadın bir bakıcı.

Bir öpücük daha paylaşıyoruz, daha önce olduğu kadar yoğun ve harika. Bir parmağımı klitorisine götürdüm, sırtını okşarken parmaklarımda zonkluyordu. Bu iyiliğe karşılık verip onun kaymak gibi küçük amcığının içine girebilirdim ama onun asıl olaya geçmek için fazlasıyla istekli ve hevesli olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca, gelecekte onu memnun etmek için hiç fırsatım olmayacağı hissine kapılıyorum. Bu bizim harika küçük aşk hikayemizin ilk bölümü olacak.

Ellerim yanlarında geziniyor, göğüslerini avuçlarımdan içine alıyor, onların da benim için ne kadar hazır olduklarını hissediyorum. Önce birini, sonra diğerini emerken nefesi kesiliyor.

Savvy hala çok doyumsuz. O genç, ne istediğini biliyor ve bunu elde edecek. Sikimi tekrar kavıyor ve yarığına doğru yönlendiriyor. Sikim amının dudaklarını okşuyor, sonra dudaklar ayrılıyor ve uzunluğumdan aşağı kaymaya başlıyor.

Nefesim kesildi. O kadar sıkı, o kadar mükemmel ki. Tam olarak içine girmeden önce birbirimize yerleştiğimiz için o da ani penetrasyondan nefes nefese kalıyor. Bir öpücük daha ve sikime sürtünmeye başlıyor ve ben de onu sikmeye başlıyorum.

Birbirimizle birlikte hareket ediyoruz. Neredeyse anında uyum içinde, ikimiz de diğerinin ne istediğini ani ve çok güçlü bir şekilde anlıyoruz. Birbirimizi sadece birkaç saattir tanıyoruz ama aramızdaki şehvet ve dürtü inanılmaz derecede güçlü. Aletimin üzerinde zıplamasına yardım ediyorum, onu kaldırıyorum ve her itişte ona biraz daha vahşet ve etki veriyorum. İnlemeleri kabinde daha yüksek sesle yankılanıyor, ondan gelen çok güzel bir müzik ve benim için çılgılık attığını duymak istiyorum. Etrafımızda kopan fırtınadan daha gürültülü olduğunu duymak istiyorum.

Taşaklarımı kırmamak için kendimle savaşıyorum. Bunun daha uzun sürmesini istiyorum. Sonsuza kadar sürmesini istiyorum. Bana övgüler yağıyor ve Tanrım, hemen içinde patlamamak çok zor. Ama nihayetinde gidip her zamanki şehvetli yaratığının üstüne bir centilmen olmak zorundayım. "Ben... Yaklaşıyorum," diyorum, fısıltılarım kulağına değişiyor, nefesimin sıcaklığı geçerken kulağımı gıcıkıyor.

"Sorun yok. Güvendeyim," diye yanıtlıyor inlemelerinin arasında, başı arkaya düşüyor ve birazdan onu vuracak olan orgazmı kucaklıyor.

Çılgınca davrandığımı biliyorum. Sorumsuzca. Yolun kenarında rastgele bir kız bulup onu beceremezsin, sonra da içine taşak sokamazsın. Bu daha çok sorunla karşılaşmak için iyi bir yoldur.

Ama Savannah'yla her şey doğru görünüyordu. Kader bir şekilde onu bulmamı sağlamış ve ne kadar olasılık dışı olursa olsun bizi bir araya getirmişti. Onun için her riske değirdi.

Zaten onun vahşi bir at gibi üzerime binmesini engelleyemeyecektim.

Biraz daha dayanıyorum. Her vuruşta klitorisini ritmik olarak ovuyorum. Ta ki inlemeleri en üst seviyeye ulaşana, avazı çıktığı kadar benim için çılgılık atana, orgazmın vücudunu sarstığını, kaslarının gerildiğini, sonra aniden gevşediğini ve benim için çok güzel şarkı söylediğini görene kadar.

Onunla birlikte olmak için ihtiyacım olan tek izin bu. İçimdeki tüm o gerginlik aniden onun tatlı yarığına salındı. Sıcaklığımın ve hissettiğim yoğunluğun her zerresi, kalbim göğsüme çarpıyor, inlemelerim derin ve alçak ama onun inlemeleri kadar güçlü.

Üzerime yığılıyor, yumuşak, yuvarlak göğüsleri kılı kollarıma değişiyor. Üzerimden kalkmak için hiç acele etmiyor ve gerçekten, bunun sonsuza dek sürmesine aldırılmazdım.

"Bu... bu inanılmazdı," diyor, belli ki az önce aramızda olanları tanımlayacak uygun kelimeyi bulmak için biraz duraklıyor. Şahsen inanılmaz kelimesinin bunu tanımlamak için yeterince güçlü bir kelime olduğunu düşünmüyorum ama elimizde bir eşanlamlılar sözlüğü de yok.

"Sen müthiş bir kadınsın Savannah," diye bağıyorum. "Ve bunu seviyorum."

Neredeyse o anda onu sevdiğimi söyleyecektim. Ve dürüst olmak gerekirse, bunun tamamen yalan olacağını sanmıyorum. Tanrı yardımcım olsun. Bu kızı sadece birkaç saattir tanıyorum ve şimdiden onunla evlenmeyi düşünüyorum.

Kıkırdıyor ve sonunda sikimin azalan gücünden kurtulmak için bir hamle yapıyor. Beni ne kadar sert siktiğini gözünde fazla büyütmüş olmalı, çünkü ayağa kalkar kalkmaz tökezliyor.

Onu yakalamak için acele ediyorum ve ayı postu halının üzerine tek başımıza yuvarlanıyoruz, onu kollarımda sıkıca tutarken ikimiz de çılgınca kıkırdıyoruz.

Parmağımla saçlarını döndürerek onu kendime yaklaştırıyorum. "Gitmem gereken bir yer yok. Senin var mı?"

Duraksıyor. Muhtemelen yarın işi olup olacağını ya da küçük yalancılığına böylecek başka bir korkunç şeyi düşünüyor

cennete. "Hayır. Gidecek bir yerim yok."

"O zaman burada benimle kalacaksın. Fırtınadan korunmak için sığınagın."

Savvy gülüyor. Tanrım, bu sese bayılıyorum. "Bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu anlayamazsın Hunter. Bunu açıklamaya başlayamam bile."

"O zaman yapma. Sadece anın tadını çıkar. Tadını çıkar." "O zaman senin de tadını çıkar."

Sırıtiyorum. "Bir tur daha atmaya hazır olduğunda, ben de hazırım."

Lanet olsun, yolun kenarındaki bir çukurun hayallerimin kızını bulduğum yer olacağını hiç düşünmemiştim.

Burası hızla buharlı bir kulübe haline geliyor.

Üzerimdeki battaniye yığınları arasında kayarken hafifçe inliyorum. O kadar sıcak, o kadar rahat ki, Hunter'ın gecenin bir vakti beni bırakıp gittiğini ve yatağında yalnız kaldığımı neredeyse hiç fark etmiyorum.

Neredeyse. Bir noktada onu affetmeyi başaracağım.

Biraz dönüp duvar saatine bakıyorum. Korkunç bir yanlışlık yoksa öğleden sonra saat iki. Daha affedilebilir.

Biraz çaba sarf ederek kendimi yataktan dışarı atıyorum ve Hunter'ın önceki geceden kalma bornozuna bakarak kenara oturuyorum.

Gidip onu becerdiğime inanamıyorum. Elbette, seksi ve tatlı, şimdiye kadar tanıştığım en iyi adam ve ilk görüşte ona aşık olduğumu hissedebiliyordum, ama ben "ilk buluşmada sikişen" türden bir kız değilim. Genelde insanları hissetmeyi ve geçici cazibenin ötesinde gerçekten bir şeyler olabileceğine kendimi ikna etmeyi severim.

Belki de sadece ihtiyacım olan bir şeydi. Babamla birlikte her şeyin darmadağın olması ve yaşadığım yoğun stres yüzünden, hayatın yaşamaya değer olduğunu bana hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ve Hunter? O kesinlikle hayatı yaşamaya değer kılıyor.

İyi bir ağrı çekerek kendimi toparlıyorum ve bornozunu giyiyorum. Yeni temizlenmiş ve kurutulmuş giysilerimi çok uzakta değilken buluyorum ve onu aramak için kulübenin ana odasına gidiyorum. Orada değil ama her şeyin ne kadar rahat olduğunu fark ediyorum. Arabayla yaklaştığımızda evinin ne kadar "doğru" görüldüğünü hatırlıyorum, sanki etrafını çevreleyen ağaçlar kadar doğaldı. İçerisi? Mobilyaların her parçası sevgiyle ve gerçek ahşaptan üretilmiş gibi görünüyor. Plastik, metal ve tarif edecek kelime bulamadığım malzemelere o kadar alışmışım ki. Burada sallanan sandalyeler, üzerlerine oyulmuş desenlerle sağlam ve dayanıklı görünüyor. Acaba özel bir önemleri var mıydı, yoksa sadece güzel görünmek için mi buradaydılar?

Güneş ışığının pencerelerden süzülme şekli her şeye altın rengi veriyor ve çam ve sedir kokusu, bu malzemelerin çoğunun yıllar önce yapılmış olması gerektiğinden emin olmama rağmen, güçlü kalıyor. Her şeyde bir huzur ve sükûnet havası var, her ikisi de uzun zamandır hayatımdan kaçan şeyler.

Biraz daha modern olan banyoya gidiyorum, her zamanki seramik karolar ve çeşitli armatürler için paslanmaz çelik. Yaptığım onca şeyden sonra, iyi bir duş beni çağıran bir şeydi. Düğmeyi çeviriyorum ve suyun oldukça hızlı ısındığını görüyorum ve buranın tamamen rustik olmadığına şükrediyorum.

Çıplak bedenimi sıcak suyun altına bıraktığımda, "Sırada ne var?" diye düşünmeye başladım. Hışımla dışarı çıktığımda nereye gidiyordum? Belirli bir yere değil. Ve dört saat önce işte olmalıydım. Charlene gelmediğim için çok kızacaktı ve telefonuma geri dönüp muhtemelen o zamandan beri bana gönderdiği seksen yedi kızgın sesli mesajı ve mesajı görmekten korkuyorum.

Şampuanından biraz ödünç aldım. Her zamanki çilek ve krema kokum değil ama bazen sadece temiz olmak istersiniz ve oraya nasıl ulaştığınız umurunuzda olmaz. Saçımı köpürtürken banyodaki küçük pencerelerden birinden dışarı bakıyorum ve Hunter'ı dışarıda görüyorum. Elinde bir odun baltası var ve gömleksiz bir şekilde odun kesiyor. Terliyor ve iş yaparken kasları esnediği için sırtının parlamış izlemekten kendimi alamıyorum. Onun bu görüntüsü karşısında bir kızın tüm kıyafetlerini çıkarıp kendini ona atmaya nasıl karşı koyabildiğini merak etmeye başlıyorum.

Yeni temizlenmiş olarak giyiniyorum ve o taze odunları istiflerken dışarı çıkıyorum.

"Günaydın tatlım," diyor yüzünde sinsi bir gülümsemeyle.

"İyi günler," diye itiraf ediyorum, kendime yalan söylemek istemiyorum. "Giysilerimi yıkadığın için teşekkür ederim. Ve beni beslediğin için. Ve... um... diğer her şey için."

Kıpkırmızı oldum ve o sadece kıkırdadı. "Benim için zevktir, Savvy."

Dolaşıp etrafımıza bakıyorum. Küçük arazisine, kulübesine ve her şeyin ne kadar rustik olduğuna. "Demek kendi odununu kendin kesiyorsun.

Burada başka ne yapıyorsun?"

"Hemen hemen her şey," diyor, oyunları ön kapının hemen dışındaki plastik bir kutuya koyarken. Yağmurdan korumak için kapıyı kapatıyor. "Kendi avımı kendim yapıyorum; kendi küçük bahçem var; oldukça sakin bir hayat yaşıyorum."
"Tamamen şebekeden uzakta, sanırım?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtıyor. "Tabii et yahnisi için gidip kendi ineğimi avladığımı düşünmüyorsunuz."

Omuz silkiyorum. "Ben bir şehir kızıyım, bu yüzden bir uzman gibi davranmayacağım, ama Evergreen Vadisi'ni rahatsız eden bir yabani inek sorunu olduğunu hiç duymadım."

"Çünkü yok. Hala faturalarım var. Elektrik, su ve hatta internet için ödeme yapmam gerekiyor."

Ufka bakıyorum, uzun ağaçlar ve dağlardan başka bir şey göremiyorum. "Burada korkunç bir hıza sahip olmalısın." "Evet, berbat ama ihtiyacım olan şey için yeterince iyi. Mağara adamı olmayacak kadar modernim."

"O zaman nasıl para kazanıyorsun?" Düşünceli bir şekilde çenemi sıvazlıyorum. "Bekle, sertleşmiş ormancı hayallerini yaşayan zengin bir vakıf fonu çocuğu musun?"

Hunter daha yüksek sesle güler. "Keşke öyle olsaydım ama hayır. Geçinecek kadar iş yapıyorum. Geyik eti için talep var - bu arada geyik eti."

"O kadar da habersiz değilim Hunter."

"Kusura bakmayın, varsayımda bulunmak istemedim. Ama geyik, geyik, hatta ara sıra yaban domuzu. Başka bir deyişle, evcilleştirilmiş çiftlik hayvanları değil. İhtiyacım olmayanları pazara götürüyorum. Ama asıl gelirim marangozluktan geliyor."

"Marangozluk mu? Ahşap işçiliği?"

"Adına ne dersanız deyin. Buradaki herdem yeşil ağaçları kesiyorum ve tüm işlemlerini kendim yapıyorum. Kulübenin içindeki tüm mobilyalar ve ahşap parçalar kendi ellerimle yaptığım şeyler. Sonra bir şeyler yapmaya devam ediyorum ve onları yerel pazarda ve internette satıyorum. İnsanlar el yapımı şeyler için oldukça fazla para ödüyorlar. 'Zanaatkar' kelimesini çok kullanıyorum ve sonunda hepsi çok iyi satıyor."

Anlattığı şey beni büyüledi. Her şey çok daha yavaş ilerliyor gibi görünüyor. "Ne yani, bunun ötesinde toplumdan uzak mı duruyorsun? Bir çeşit hazırlıkçı mısın? Dünyanın yakında sona ereceğini falan mı düşünüyorsun?"

Başını kaşıyarak uzaklara bakıyor. "Tanrım, umarım olmaz. Dünyanın sonu gelirse viskimi nereden bulacağım?"

O şeyi nasıl damıtacağımı henüz araştırmadım."

Tüm bunlar yüzüme bir gülümseme getiriyor. "Eminim o kadar da zor değildir. İnsanoğlunun yaptığı ilk şey nasıl sarhoş olunacağını bulmaktı."

Kulübesinin ön kapısının dışındaki sundurma salıncağına doğru ilerliyoruz. Tahtaya vurarak beni de ona katılmaya davet ediyor. Hiç tereddüt etmeden yapıyorum. "Savvy, kızım, ben basit bir adamım. Geçinmek için ne yapmam gerekiyorsa onu yaparım, sonra Evergreen'in kenar mahallelerine geri dönerim ve hafta sonları sorumlu bir şekilde yetişkin içeceklerinin tadını çıkarırım. Daha fazla para kazanmak için acele etmem gerektiğini düşünmüyorum. Tek önemseydiğim kendime iyi bakmak."

Hunter yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtişla bana doğru bakıyor. "Ve sevdiklerime de göz kulak oluyorum."

"Daha basit bir hayat, ama yine de modern bir hayat, ha?" Salıncakta arkama yaslanıp önümdeki manzaranın tadını çıkarıyorum. Kasabaya adını veren yaprak dökmeyen ağaçlar gökyüzüne doğru yükseliyor, hafif bir esinti havanın akışıyla birlikte uzuvlarının sallanmasına neden oluyor. Gözlerim manzarayı tararken, güneş ışığı devasa beton binalar, canlı yeşil çimenler ve hepsinin altındaki yosun kaplı kayalar ve kırmızı, turuncu, mor çiçekler, tam anlamıyla bir gökkuşağı botaniki kesintiye uğratmadan her şeyin üzerine nazikçe düşüyor.

Beni en çok şaşırtan şey, her şeyin ne kadar sessiz olduğu. Ara sıra duyulan tatlı kuş sesleri dışında, ortam gürültüsü yok. Şehirde, uzaktan gelen bir araba motorunun gürültüsünden, bir jeneratörün uğultusundan, bağırان ve gülen insanlardan kaçamazsınız. Şehirde sessizlik lanet bir efsanedir. Burada mı? Her şeyin doğal hali bu. İkimizin nefes alışını bile duyabiliyorum.

Hunter salıncakta arkasına yaslanmış, elleri başının arkasında, "İşte ben buyum," diyor. "Eğer çok şey istemiyorsan, peki ya sen? Sen ne iş yapıyorsun, Savvy?"

Omuzlarım çöktü. "Senin yaptığın kadar romantik bir şey değil. Ben sadece zincir bir restoranda garsonluk yapıyorum. Bütün gün insanların kahve içtiğinden emin olmak ve gerçekten bahşiş bırakmalarını ummak için koşturuyorum."

"Zor. Tüm bunların sabahın birinde şehir dışındaki otoyolda hurda bir arabanın içinde olmanıza nasıl yol açtığını görebiliyorum."

Evet, benim arabam. Babamın arabası. Endişelenmem gereken bir şey olmalıydı ama bu sorunu çözmek için acelem yoktu. Bu Hunter'la daha az vakit geçirmeme neden olacaktı ve ben de uzun zamandır böyle bir huzur hissetmemiştim.

Eğer daha önce hiç hissetmiş olsaydım.

Hunter, "Hayatta peşinde olduğun şey bu olamaz," diyor. "Alınmak istemem ama Denny's'de garsonluk yapmanın hayattaki hayali olduğunu söyleyen birini hiç duymadım."

"Şey, evet, hayır. Küçük bir kızken olmak istediğim şey bu değildi." "Peki küçük Savvy ne olmak istiyordu?"

Gülüyorum. "Ciddi bir şey hatırladığımı sanmıyorum. Tabii sana astronot olmak istediğimi söylememi istemiyorsan." "Astronot olmak istemenin yanlış bir tarafı yok. Çok havalı görünüyor."

"Evet, ama gerçekten de öyle olmak için iki gerçeğin var. Önce, kimsenin kesinlikle bu iş için biçilmiş kaftan değilim. Ya da lisede almaya çalıştığım beynimin kulaklarımdan erimesine neden olan astronomi."

"Oof. Başka bir şey daha olmalıydı."

"Aktris. Ama Hollywood için yeterince güzel olduğumu sanmıyorum."

Başka bir şey söylememi engelliyor. "Sen öyle değilsin. Hollywood için fazlasıyla güzelsin." Kıkırdıyorum.

"Bunu söyleyeceğini nereden bilebilirdim?"

"Bunu söyleyeceğimi biliyordun çünkü gözlerim olduğunu gördün."

"Hunter, sen tanıdığım en tatlı adamsın. Ama ateşli olduğuma dair beyanını kabul etsem bile, bunun biraz şansa ve tanıdığın insanlara bağlı olduğunu fark ettiğimde bunu bir kenara bıraktım. Ve muhtemelen bir sürü ürkütücü yaşlı adamla cinsel iyilik. Bütün bu rüyanın cazibesini yok etti."

"Tamam, küçük kız Savvy'nin rüyalarına güvenemiyorsak, yetişkin Savvy'nin rüyalarına ne dersiniz?"

Kollarımı kavuşturuyorum, gözlerim ondan uzaklaşıyor. "Dürüst olmak gerekirse, hayattan gerçek anlamda ne istediğimi düşünecek zamanım olmadı."

"Ne bileyim, işletme diploması gibi bir şey bile mi yok? Git kız patron ol ya da bugünlerde insanlar kadınların ne olması gerektiğini söylüyorsa o ol?"

"Hayır, öyle değil," diye cevap veriyorum. "On beş yaşımdan beri en azından yarı zamanlı çalışıyorum. Babamın her zaman fazladan paraya ihtiyacı vardı ve ben de onu mutlu etmek istiyordum, bu yüzden elimden geleni yaptım. Yaşım göz önüne alındığında, bu işlerden bazılarını harcadığım saat sayısı muhtemelen yasadışı idi. Gerçekten mi? Muhtemelen on sekiz yaşıma girdikten sonra bile hâlâ yasa dışıydı."

"Tanrım," diyor, rahatlatıcı bir kolunu omzuma atarak. "Bir baba kızından bunu beklememeli." "Bazen zor zamanlar geçiriyoruz. Ve onlar da değişiyor. Tüm faturaları tek başına ödemesini bekleyemeyeceğimi söylüyor."

"Evet, zaman değişiyor. Bunu anlıyorum. Ama ben her zaman faturaları paylaşmayı eşinizle bir ortaklık olarak görmüşümdür. Yapmak isteyeceğim son şey kendi çocuğumdan bana destek olmasını istemek olurdu. Bunun tam tersi olması gerekir."

"Benim babam da böyleydi. Lise yıllarımda mutlu bir şekilde çalışmama izin veren ve bir yetişkin olarak beni bıkkın ve bitkin bırakan bir adamın bencil ve üzgün bir çuvalı."

Omzuma masaj yapıyor. "Şimdi düşüncelerini toplamak için biraz vaktin var. Şimdi ne istediğini düşünebiliyor musun Savvy?"

Derin bir nefes daha alıyorum. "Bilmiyorum. O kadar kolay değil. Sanırım bir gün anne olmak istiyorum. Ve bir aileye sahip olmak. Ama bundan daha fazlası olmalı. Örgü örmeyi hep sevmişimdir ama bunun bana yaşanabilir bir gelir sağlayabileceğinden emin değilim. Genellikle Noel'de iş arkadaşlarım için eldivenler, kendim için de bir kazak yapıyorum, tabii ipliğe para ayırabilirsem."

"Çocukken ahşap atölyesinde olmayı, bir şeyler yapmayı çok severdim. Ahşap işçiliğine böyle başladım." "Bunu bir işe dönüştürdün. Bunu yapabilecek kadar iyi olabilir miyim bilmiyorum."

"Kimse deneyene kadar bir şeye yeteneği olup olmadığını bilemez. Ben de deneyene kadar bir yeteneğim olduğunu fark etmemiştim ve o zaman bile bıçağım sapıttığı için parmaklarımda yara izleri vardı."

Başımı sallayarak eşlik ediyorum. Bir süre sessizliğin, ormanın içinden esen serin meltemin tadını çıkarıyoruz. "Burayı seviyorum," diyorum, ben söylemeyi düşünmeden kelimeler ağzımdan dökülüyor.

"Ben de burayı seviyorum. Bu yüzden burada yaşıyorum."

Kahkahalarım kaçıyor. "Hayatım boyunca şehirde yaşadım. Her şey hep çok hızlı oldu. Çok kaotik. Dinlenmek için bir an bile yok."

"Çiftçi pazarı için şehre gittiğimde telaşlı olabiliyorum. Bazen."

"Evet, ama bu 'bazen'. 'Her zaman' değil. Şehir hayatı her zaman çılgınca ve sanırım ben bundan yoruldum."

Hunter gözlerini uzaklara diyor. "Evet. Burada, ormanda her zaman bolca yer vardır. Bir kulübe inşa ettirmek biraz zordur. Ve eğer kendin yapmıyorsan biraz pahalı. Ama belki de yeni bir şey inşa etmek zorunda değilsinizdir. Belki zaten inşa edilmiş bir tane bulabilirsin."

"Ne, seninki gibi mi?" Sırıttıyorum.

"Evet. İleride benimle birlikte olmanı isterim Savvy. Sanırım bu çok hoşuma gider."

Tamamen çok hızlı ilerliyorduk. Hayatımın genelde ne kadar hızlı ilerlediğini ve bundan ne kadar şikâyet ettiğimi düşününce her şey çok ironik geliyordu. Ama bu durumda, doğru hissettirdi. Her şey sakinliğe doğru bir yarış, huzura doğru bir yarış.

Beni gerçekten önemseyen bir adamın hayatımda olması için bir yarış.

"Şey... belki de gidip sana öğle yemeği hazırlamalıyım," diye önerdim, salıncaktan kayarak. "Harika biftek güvecinin karşılığını ödemek için. Benim için yaptığın diğer tüm harika şeylerin üzerine."

"Bunu ticari bir şey olarak düşünme, Savvy. Bunu senden hoşlandığım için yapıyorum. Çünkü senden çok hoşlanıyorum." Sözlerinde neşeli bir şakacılık var ama henüz "hoşlanmak"tan daha güçlü bir kelime kullanmak isteyip istemediğinden emin olmadığını hissedebiliyorum.

"O zaman sana yemek hazırlayayım çünkü ben de senden çok hoşlanıyorum Hunter."

"Benim mutfağım sizindir," diyor otururken başını eğerek. "Tavuk Alfredo yapabileceğin bir makarna olduğunu sanmıyorum." "Çok yazık. Er ya da geç bunu seninle paylaşacağım."

"Bunun için neye ihtiyacınız olduğunu söyleyiniz. Ya da sana şehri gezdirmek isterim, böylece bakkallarda neler

olduğunu kendin görebilirsin." Başımı salladım, gülümsemem hâlâ sıcaktı. "Bu hoşuma gider."

Hayatımdan ne istiyordum? Hayalim neydi? Gerçekçi hayalim, gerçekten gerçekleşebilecek olan?

Hunter gibi bir adamın sevgi dolu karısı olmak. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama şimdi daha fazla isteyebileceğim

bir şey düşünemiyorum.

Bu beni biraz korkutuyor.

"Oh, bu ayakkabılar bunun için yapılmamış. Hiç değil," diye inliyorum ormanda ilerlerken. Yeterince diken ve çalılıktan sonra ve yerdeki köklere takılıp düştükten sonra, adımlarıma dikkat etme konusunda daha iyi oluyorum, ancak hiçbir şekilde mükemmel değil.

Hunter ayakkabılarıma bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Onlar topuklu mu?"

"Hayır, bunlar hafif yükseltilmiş düz ayakkabılar. Topuklu gibi görünmek için yapılmış ama ayağınızı daha fazla yormuyor." Hunter ormanda bir yürüyüş yapmamızı önermişti. Gerçekten de.

Kuş sesleri, ışığın ağaçların arasından yayılma şekli, hatta etrafımı saran gerçek çam kokuları bile tüm bunları harika bir fikir haline getirdi.

İşleri daha da kötüleştirmek için ayaklarımın araya girmesi gerekiyor.

"Sana güzel, düzgün bir çift bot almam lazım," diyor Hunter, beni özellikle engebeli yerlerden geçirmek için elimi tutarken. "Hem neden topuklu olmayan topuklu ayakkabılar giyiyorsun ki? Bana topuklu ayakkabının amacını kaçıırıyormuşsun gibi geliyor."

"Garson olmanın eğlenceli yanı da bu. Para kazanmak için çekici ve cazibeli olmak zorundayım. Ve çoğu durumda bu, topuklu küçük bir bacağın bazı müşterilerle ekstra yol kat edeceği anlamına geliyor. Ancak aynı zamanda bütün gün ayaktayım, mutfak ve masalar arasında gidip geliyorum. Gerçek topuklu ayakkabı giymek, çürük ve ağırlı ayaklara sahip olmak için iyi bir yol olurdu. Onun yerine bunları giyiyorum ve zengin bir ihtiyarın bana fazladan beş dolar bahşiş vermesini sağlamaya yeteceğini umuyorum."

"Bir lokantada çalıştığını sanıyordum, Hooters'da değil."

"Ürkütücü adamlar, ürkütücü olmamaları gereken yerlerde bile ürkütücü adamlar olacaklar. Para kazanma umuduyla katlandığım tuhaf yorumlar ve uygunsuz dokunuşlar bazen gerçek bir fahişe olmayı cazip kılıyor. En azından bu iş kolunda her şeyin nasıl sonuçlanacağı konusunda dürüst olabiliyorsunuz."

Hunter'ın kaşları çatıldı. "Tüm bunlara katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Bunu geçmiş zaman kipinde söylemesi, sonunda tüm bunlarla işimin bittiğini düşündürüyor. Belki müdürüm beni kovar ama ben yine de aynı alanda başka bir işe gireceğim hissinden kurtulamıyorum. Bazen ne kadar iğrenç hissettirse de ipuçları çok iyi.

Ama Hunter? Beni tüm bunlardan kurtarmak istiyor. Sürüngenlerle, insanların beni hissetmesiyle uğraşmak zorunda olmadığım sakın bir hayat. Babamın her küçük şey için çıldırmasına katlanmak zorunda kalmayacağım sakın bir hayat, onu barındıran ve besleyen tek şey ben olmama rağmen.

Doğaya daha yakın, içinde büyüdüğüm beton ormanından uzak bir hayat. Endişesiz, huzurlu olabileceğim bir yer.

Hunter kolumu yanından geçtiğim bir ağaçtan çekerek, "Vay canına, eline dikkat et," diyor. "Bu zehirli meşe. Ona dokunursan bir süre çok kötü zamanlar geçirirsin."

Tamam, o kadar da romantikleştirmemeliyim. Medeniyetten bu kadar uzakta yaşamının bazı sorunları var. "Teşekkürler, sanırım öğreneceğim. Çocukken izci kızlarla hiç vakit geçirmedim."

"Utanç verici. Kurabiyelerine bayılıyorum. Gerçi sanırım gizli tariflerini her izciye vermiyorlar."

"Muhtemelen sırlarını bilmek için büyük bir kıdem ya da başka bir şey gerekiyordur."

"Lanet olsun. Fırsat bulduğumda bunları normal olarak satın almam gerekecek."

Özellikle çirkin şişkin köklerin üzerinden birkaç adım atıyorum. "Hunter, eğer bir şeye takılıp boynumu kırarsam, bir ambulansın buraya gelmesi ne kadar sürer?"

"Birkaç saat. Ambulans yok. Belki bir helikopter. Burada acil durumlarla ilgilenmek için kendi yöntemlerimiz var ama hiçbirisi kusursuz değil. Bu nedenle, boynunuzu kırmamak için çok çaba sarf etmenizi öneririm."

"Uh huh, bunun üzerinde çalışacağım."

Farklı sorunlar. Ama şehirde uğraştıklarımın daha gerçek görünüyorlar. Sanki bu sorunların bir sebebi varmış, sanki dünya böyle olmak zorundaymış gibi. Şehirdeki sorunların mı? Çoğunlukla insanlar yüzünden. Böyle davranmamaları

gerektiğini bilmesi gereken ve sırf kendi hayatları sefil olduğu için benim hayatımı da sefil hale getiren insanlar.

"Ah, işte buradayız," diyor Hunter bir açıklığa vardığımızda.

"Biraz" terimini kullanıyorum, çünkü çok daha az kök ve dal var, bu da zorlu bir yürüyüşe neden oluyor, ancak bunun yerine, merkezde

bu bölgede gerçekten devasa bir yaprak dökmeyen ağaç var.

"Biz ona Ormanın Yaşlı Adamı diyoruz," diye açıklıyor Hunter. "Diğerlerinin üzerinde yükseliyor ve gölgelik alanın büyük bir bölümünü oluşturuyor."

"Etrafındaki tüm ışığı ve yağmuru alıyor, böylece yakınında hiçbir şey yetişemiyor," diye not ediyorum devasa ağaca bakarken. "Bana sorarsanız biraz bencilce."

"Evet, ama doğa bazen böyle olabiliyor. Ama sonsuza dek buradaydı ve ben yaşadığım sürece, ailem yaşadığı sürece ve onların ailesi de yaşadığı sürece Evergreen Vadisi'nin bir parçasıydı."

Tarihin bir parçasına bakıyorum. Şehrin sahip olduğu en yakın şey birkaç eski binaydı, ama onlar bile en fazla yüz yıllıktı. Bu ağaç çok eski görünüyor. Bunu düşünmek on dokuz yaşındaki küçük ben için alçakgönüllülük.

"Babam anneme bu ağaçta evlenme teklif etmiş," diyor kolunu omzuma atarak. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Hunter, çok iyi anlaşıyoruz ama birbirimizi sadece bir gündür tanıyoruz," diye şakacı bir şekilde gülüyorum, şu anda ne kadar ciddi olmayı planladığından emin değilim. "Bence şimdi bana evlenme teklif etmen biraz hızlı oldu."

"Evet, öyle. Sana sormak üzere olduğumu ima etmek istememiştim," diyor, duraklayıp bir kaşını kaldırmadan önce. "Tabii..."

İkimiz de gülüyoruz. Eğer soruyu şimdi ve burada sorsaydı, hayır diyeceğimi söyleyemem. Kesinlikle hayır demeliydim ama lanet olsun, Hunter'ın hayatı evdeki tüm sorunlarımdan daha da nefret etmeme neden oluyor.

Potansiyel teklifin üzerinden çok geçmeden, gözlerimin içine derin derin bakıyor ve ben de ona karşılık veriyorum. Bu adama bakmaya doyamıyorum. İstek, ihtiyaç, çok sert yanıyorlar. Ergenlik hormonlarım şimdiye kadarki hayatımın angarya işleri yüzünden bastırılmıştı, sadece ara sıra bir erkek arkadaş bana biraz stres attırmaya çalışıyordu.

Ancak Hunter sadece stresi azaltmakla kalmıyor, onu tamamen yok ediyor.

Öpüşüyoruz. Güçlü bir şekilde. Yoğun bir şekilde. Dilleri ve her şeyiyle, onun içinde eriyorum. Beni yaşlı ağaca doğru bastırıyor, elleri vücudumda geziniyor. Kıyafetlerimin içinden bile vücudumun onun için ne kadar acı çektiğini, ona ne kadar ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Tişörtümü yukarı kaldırdığında hafifçe inliyorum, ten tene temas daha da yoğunlaşıyor.

Nefes nefese kucaklaşmayı bıraktık. "Bunu gerçekten burada yapmalı mıyız?" "İnsanlar buraya nadiren uğrar. Ben hiç kimseyle karşılaşmadım."

"Tamam ama bu skandal gibi değil mi? Bu kadar yaşlı bir ağacın yanında küfürlü bir şey yapıyormuşuz gibi geliyor." "Yani, muhtemelen. Bazı eski dinler. Ama burada değiller ve bilmedikleri şey onlara zarar vermez."

Gülümsüyorum. "Eğer uzun zaman önce bir ruh tarafından lanetlenirsem, seni suçlayacağım Hunter." "Tango için iki kişi gerekir bebeğim, sen de aynı derecede suçlusun."

Daha fazla kahkaha. Hunter'ın etrafında olmak bile beni rahatlatıyor. Geri kalan her şey bunun üzerine bir kiraz.

Elleri kıcıma iniyor ve sıkıca kavlıyor. Ormanın derinliklerindeyiz ve Hunter'ın burada asla yakalanmayacağını iddia etmesine rağmen, bunu riske atmak istemiyorum ama onu da çok istiyorum. Ona karşı kıpırdanıyorum, daha hassas bölgelerime daha iyi erişebilmesi için külotumu bacaklarımdan aşağı itiyorum. Beni aşağıya doğru hoş bir dokunuşla ödüllendiriyor ve vücuduma bir ürperti gönderiyor. Onun için zaten çok ıslak ve ateşliyim, Hunter'a olan şehvetimi tatmin etme fikri bile beni harekete geçirmeye yetiyor.

Kemerini çekiyorum. Tango yapmak için iki kişi gerekir ve birbirimizle daha fazla yakınlaşabilmemiz için özel bölgelerimi açığa çıkaran tek kişi ben olamam. Aleti öne doğru fırlıyor, kot hapishanesinden kurtulduğu için rahatlıyor ve ben de onu okşuyorum, sıcaklığını ve sertliğini hissediyorum. Bir gece önce bana o kadar harika ve yoğun hisler yaşatmıştı ki, daha fazlasını hissetmeye ihtiyacım var.

Kollarımı ona dolayarak kendimi ona doğru atıyorum ve o güçlü kollar beni ağaca doğru bastırırken ağırlığımı desteklemek için fazlasıyla yeterli oluyor. Külotum ona tam erişim sağlamak için bir bacağımdan sarkıyor. Vücutlarımız birbirine bastırırken bir kez daha öpüşüyoruz. Tanrım, sakinin büyüklüğü. Am dudaklarımı nasıl ayırıyor, içime nasıl giriyor ve beni nasıl tamamen dolduruyor. Sanki onun gibi milyarlar olmasına rağmen, benim için mükemmel bir şekilde yapılmış olan onun horozu.

Onu içime alırken ürperiyorum, zevk şoku beni ezerken nefesim kesiliyor. Klitorisimde bir parmağı olması kesinlikle yardımcı oluyor, hazır olduğumdan ve onu tamamen arzuladığımdan emin olmak için beni nazikçe ovuyor. Vücutlarımız birbirine bastırılıyor, memelerim daha önce şımarttığımız gibi onun çıplak göğsünü arzuluyor. Ama tüm bunları beklemek, ona şimdi sahip olamamak ve tekrar bu şansa sahip olmak için muhtemelen saatlerce beklemek anlamına gelecekti. Buna katlanmak istediğimi sanmıyorum.

Onu istiyorum. Şimdi.

Hunter tamamen içime girdiğinde ona karşı koyuyorum, uzunluğunda yukarı ve aşağı kayıyorum, onun itişleri benimkilerle buluşuyor, birlikte mükemmel bir uyum içinde çalışıyorlar, belimi ve boynumu kavlıyor, uyluğum ona sarılıyor. İçimdeki yakıcı zevk artıyor, ağızlarımız ve dillerimiz de bir araya geliyor. Tüm bu hisler o kadar inanılmaz ki, sırtıma batan küçük ağaç kabuğunun farkına bile varmıyorum.

Ama nerede olduğumuzun bilgisi bu duyguyu çok daha bastırıyor. Herhangi birinin gelip bizi yakalayabileceği bir yerde birbirimize bu şekilde sahip olarak ne kadar yaramazlık yapıyoruz. Bir parçam onların bunu yapmasını istiyordu. İçimde ne

kadar ateşli ve seksi bir adam olduğunu ve onun beni ne kadar aç bir şekilde istediğini görmelerini. Beni bundan daha seksi hissettirecek başka bir şey olamazdı.

Ayrıca ikimizin birbirimizi ne kadar arzuladığımızı ve sevişmemizin yoğunluğunu bilmemizden de memnunum. Her vuruş, her itiş, hepsi bir öncekinin ve çıplak bedenime yayılan inanılmaz ateşin üzerine inşa edildi. Nefes nefese kalıyorum,

İnliyor, bana daha sert vermesi için çığlık atıyordum.

Ve Hunter'ın beni asla inkar etmeyeceğini hızla öğreniyorum. Bana her zaman istediğimi verecek ve sonra da istediğimi bile bilmediğim şeyleri verecek. Öpücükleri, itişleri, hatta taşaklarının bana vuruş şekli bile hoşuma giden yeni şeyler öğrenmemi ve bunları bana vermeye devam etmesini ne kadar çok istediğimi sağlıyor. Ona çok ihtiyacım var. O orgazm olurken ben de kendi orgazmıma yaklaşıyorum, sesimin ormanda yankılandığını duyarken öpücüklerim çok özensizleşiyor.

Bu yankı adrenalin pompalıyor. İkimizin dikkatini nasıl çekebileceğini. Hunter'ı öven seslerim. Tüm bunları kendime saklamak isterken, dünyaya haykırmak istememin çelişkisi.

Beni becerme şekliyle, bu konuda çok fazla seçeneğim yok. Dudağımı kemiriyorum, orgazmılabildiğince uzun süre savaşıyorum, ama o beni boşaltmaya kendini fazlasıyla adanmış durumda. Klitorisimi okşuyor ve her vuruşta sütyenimin ve tişörtümün üzerinden bile göğüslerime masaj yapıyor, şefkatli bir eli bacağымda, yanımda aşağı yukarı geziniyor, *bana* sadece normal göğüslere, kıça ve amciğaya değil, her parçama delicesine aşık olduğunu hatırlatıyor.

Kendime engel olamıyorum. Boşalıyorum. Onun için inliyorum. Onun ne kadar seksi olduğunu tüm dünyaya duyurmak için elimden geleni yapıyorum.

Zevk bedenimi tamamen sarıyor, ateş beni tamamen tüketiyor. Her parçam o güzel acıyı hissediyor, tekrar tekrar içime işliyor. Gözlerine baktığımda kendi orgazmının eşiğinde sallanıp durduğunu görsem bile beni sismeye devam ediyor, uzatıyor.

Ve sonra ona da çarpıyor. Yüksek sesle inliyor. Ses ormanda yankılanacak kadar yüksek değil ama yine de ne kadar seksi olduğumun bir göstergesi. Derinlerde, onun titrediğini hissediyorum. Nabzının attığını hissediyorum. Beni tamamen tohumuyla doldurmaya başlıyor, bedenim buna çok aç ve her son damlasını almaya hazır.

Adrenalin pompalamaya devam ediyor, zihnim dolaşiyor. Doğum kontrol hapı kullandığımı biliyorum. Bir erkeğin beni bu şekilde almasına izin vermenin iyi bir fikir olmadığını farkındayım, özellikle de çok az tanıdığım bir erkek olduğunda.

Ama Hunter'a olan tutkum çok güçlü yanıyor. Başarısızlığının ve onun olmanın, onun çocuğuna sahip olmanın fantezilerine kapılıyorum. Birlikte bir aile kurarken onun yanında olmak.

Tanrım. Bu adam bana ne yapıyor? Onun olmak kadar istediğim başka bir şey yokmuş gibi hissediyorum.

İkimiz de nefes nefese kalmış, bitkin ve buluşmamızın yoğunluğundan tükenmiş durumdayız. Beni oturtuyor, ayaklarım tekrar orman zeminine çarpıyor. Bacaklarım ağrıyor ve güçsüz düşünüyorum ama buna dayanabileceğimi düşünüyorum. Hunter gibi bir adama sahip olmak için ödenecek küçük bir bedel.

"Bana bir şeyler yapıyorsun Savvy. Açıklayamadığım şeyler."

"Açıklayacak ne var ki?" Cevap veriyorum, nefesim kesiliyor. "Sen beni istiyorsun. Ben de seni istiyorum. İşte sihir burada gerçekleşiyor."

Aniden ortaya çıkan tek eşlilik ve annelik fantezilerimi kendime saklıyorum. Şimdilik, her genç yetişkin kadının yapması gerektiği gibi onun tadını çıkaracağım. Şehvet ve tutku dolu ve geleceği havada bırakarak. Bunu zamanı geldikçe anlayacağım ama hayatım boyunca yaşadığım kaotik eziyetten sonra Hunter'ın bana verdiği tatilin her zerresinin tadını çıkaracağım.

Kıyafetlerimizi tekrar giyiyoruz. Külotumu bacaklarımdan yukarı kaydırıyorum ve onun arkasında yürürken Hunter'ın içimden sızdığını hissediyorum. Tanrım, hayatımın geri kalanında her gün bu duyguya ihtiyacım var.

dek. Ama ben çok pratik zekalıyım. Kalkıp gerçekten bir şeyler yapmalıyım.
Hayat bazen gerçekten berbat olabiliyor.

Çaresizlikten cin toniğı suratına fırlatmak istiyorum ama kolumdan yakalayıp elimden alıyor.

"Oh, ne kadar tatlı, bana bir içki hazırlamışsın." Bir yudumda içiyor. Kokusuna bakılırsa, muhtemelen bu gece içtiğı ilk içecek bu değıl.

"Bu sana göre değil!" Kavrayışından sıyrılıyorum ve ona tokat atıyorum, yumruk atıyorum. Benden çok daha iri ve zayıflığıma lanet ediyorum.

"Hadi Savannah. Earl Amca arabamı almamıza yardım etmek için kamyonetinde bekliyor."

"Earl Amca'yı sikeyim. Hiçbir yere gitmiyorum!" Bağıriyorum, ayaklarımı dikiyorum ve o beni ileri doğru çekerken geri çekiliyorum.

"Sen benimsin, seni nankör sürtük," diyor, ses tonundan zehir sızıyor. Bana daha önce hiç bu kadar sert bir şekilde hitap etmemişti. Sanırım artık onun küçük kızı değilim, ama bu ilişkimizi pek de geliştirmiyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum baba. Burada kalıyorum."

"Hiçliğin ortasındaki boktan bir kulübede mi?" Alay ediyor. "Kaçırıldın mı? Ve bir günde Stockholm sendromuna yakalanacak kadar aptal mısın?"

"Bana gerçekten insan gibi davranan bir adamla birlikte olmak Stockholm sendromuna teslim olmaksızın, evet, memnuniyetle öyle olduğunu söyleyebilirim." Öyle olmadığını biliyorum, ama bu noktada babama bağıriyorum, nefretimin onun kalın kafatasını delip geçmesini ve içinde beni yerde sürükleyip kapıya doğru götürmesini engelleyecek bir parça nezaket olmasını umuyorum.

"Sen aptal bir kaltaksın, Savvy. Tıpkı annen gibi!" Beni öne doğru çekti ve neredeyse yüzüstü düşüyordum.

"Annem hakkında böyle konuşma!" Çılgılık atarak karşılık verdim.

Bir ileri bir geri bağırip duruyoruz. Hiçbir noktaya varamadık. Bu bir halat çekme savaşı. Kabinde kalmak için mücadele ediyorum, kendimi çerçevelere, korkuluklara, elime ne geçerse ona tutturuyorum.

"Bu kadar nankör bir pislik olmayı bırak!" diye bağıriyor ve sonra onun henüz dönüştüğünü görmediğim bir şiddet görüyorum.

Bir yumruk.

Bana hiç vurmamıştı. Şu anda yaptığı gibi beni itti ve yolumdan çekti, ama yıllar boyunca bana uyguladığı tüm duygusal ve sözlü tacizde, bana gerçekten vurmak asla aştığı bir çizgi olmadı.

Ve şimdi onu geçmeye istekli.

Yumruk bana doğru geliyor ve ben ondan kaçmak için dalıyorum. Kalbim küt küt atıyor. O gitmişti, fark ettim. Babam gerçekten gitti ve geride kalan tek şey, kendi kızına ne yaptığını göremeyen narsist bir canavar.

Çabucak uzaklaşıyorum. "Buraya gel!" diye bağıriyor, arkamdaki kulübeye doğru tepinerek.

Daha fazla ayak sesi. Bir yanım, babamın arkadaşının bu noktada ondan daha fazla ruha sahip olduğunu ve bunu durdurmak için devreye girdiğini umuyor. Hayır.

Bu Hunter.

Hunter, babamın çenesine bir saman yumruğu indiriyor ve onu yere yığıyor. "Bağırış çağırıştan anladığım kadarıyla bu senin baban mı?" Hunter ona bakarak soruyor.

Başımı salladım.

"Sen de kimsin be?" diye hırılıyor babam, ayağa fırlıyor ve Hunter'a bakıyor.

"Arkadaşı. Sevgilisi. Erkek arkadaşı. Belki bundan daha da fazlası. Ama her neyse, seninle gelmek istemezse onu götürmene izin vermem. Evimden defol, yoksa... şey..."

"Ne yani, polisi mi arayacaksın? Buraya gelmeleri saatler sürer."

"Evet, aynen öyle." Hunter parmaklarını çıtlatıyor. "Bu yüzden onlara güvenmiyorum. Burada, ormanda, bir şeylerin yapılmasını istiyorsak eski moda adaleti kullanmak zorundayız. Bu yüzden sana bunun tam olarak ne olduğunu göstermeden önce uyarıyorum."

Hunter bunu söylerken dürüst olmak gerekirse biraz korkutucu. Ama şu anki korkutucu doğasını besleyen şeyin öfke olduğunu biliyorum. Ben sadece tatlı ve nazik bir adam görmüştüm. Ama bazen tatlı ve nazik olmanın bir parçası da bunu hak edenlere karşı korkunç olmaaktır.

Babam ayağa kalktı ve kulübeden geri geri çıkmaya başladı. "Tamam. Gideceğim. Ama arabamı istiyorum. O benim arabam."

Hunter bana bakıyor, uzun bir iç çekiyor ve sonra yanında taşıdığı metal jerricanı kapıya doğru tutuyor. Onu babama fırlattı. "Al bunu. Evergreen Vadisi'ne giden yolda bir yerde. Benzini bitmiş. Yakıt doldur ve buradan git. Seni bir daha görürsem, eski moda adalet tehditlerimi yerine getireceğim ve bir daha kimse senden haber alamayacak. Ta ki zavallı bir yürüyüşçü bundan on yıl sonra ormanda cesedini bulana kadar."

Ayağa kalktığı anda babamın yüzü korkunç derecede beyazdı. Onu hayatımda hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. Kutuyu alıyor ve Earl'ün kamyonetine doğru koşup yolcu tarafına atlıyor. Earl, kamyoneti geri vitese takıp babamı buradan uzaklaştırmadan önce tüm bu olanlardan dolayı şaşkın görünüyor. Umarım onu bir daha görürsem, annem öldüğünden beri ne kadar düştüğünün farkına varmış olur.

Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Ama umut etmeye hakkım var.

Ben kendimi yerden kaldırırken Hunter bana doğru dönüyor.

Gözlerimiz buluştu. Ve ben ona doğru koşuyordum.

Kendimi onun kollarına attım.

Hissettiğim tüm dehşetin, babamın beni yıllardır hissettiğim ilk mutluluktan koparmakla tehdit etmesinden kaynaklandığını fark ettim. Bana gerçekten iyi davranmak isteyen, benimle ilgilenmek ve olmak istediğim kişi olmama gerçekten yardım etmek isteyen bir adamdan. Ondan koparıldığımda, bir daha onun kucağından zevk alıp alamayacağımı bilmeden hissedeceğim umutsuzluk

yine ruhuma işledi.

Her zamankinden daha fazla, duygularımı inkar edemiyorum.

"Seni seviyorum," diyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor, ardından güçlü bir öpücük geliyor. "Ve seni o kadar çok seviyorum ki Savvy. Kimse seni benden alamayacak."

Bana yakın duruyor. Hayatımda ilk kez, mutlak bir huzur hissediyorum. Benimle ilgileniliyor.

Korunuyorum. Seviliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

Biraz kas gücüyle hepsini Bear'ın kamyonundan alıp yakındaki bir barakaya götürmeyi başardık.
"Biraz kıskandığımı söylemeliyim," diyor Bear Savvy'nin duyamayacağı bir sesle. "Böyle bir kız bulmak gerçekten çok güzel bir şey." "Yol kenarında ne bulacağını asla bilemezsin."

"Evet. Bekle, ne?"

"Sana hikayenin tamamını bir ara anlatırım. Ama o zamana kadar, aşkın ne zaman geleceğini asla bilemezsin diyeceğim." "Umarım bu konuda haklısındır, dostum."

Çok geçmeden Bear dağdan inmeye başladı ve Savvy ile ben de yürüyüşümüze başladık.

Aramızdaki düzenli bir şeydi bu; yürüyüşe çıkar, her şey hakkında sohbet eder, birbirimizin arkadaşlığından keyif alırdık. Ne olursa olsun onun varlığından hoşlanıyorum. Asla onsuz olmak istemiyorum. Günlerimin geri kalanı için değil.

Ormandaki Yaşlı Adam'a doğru ilerliyoruz. Orada ne yaptığımızı hatırladıkça kıkırdıyoruz. Çoğu yürüyüşte ziyaret etmiştik, yürüyüşlerinizi planlamak için çok iyi bir dönüm noktasıydı.

Yükünü hafifletmek için ona yaslanıyor. "Sadece yürümenin bile ne kadar yorucu olabileceğine hâlâ şaşırıyorum."

Ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Kaçınman gereken onca şey varken, yürüyüş yapmak yürümekten çok daha fazlası Savvy." "Evet, biliyorum ama lokantada geçirdiğim uzun saatlerin bununla daha iyi başa çıkmama yardımcı olacağını düşünebilirsin." "Tüm bunlara alışman için daha pek çok yürüyüş yapman gerekecek. Bazen daha uzağa gideceğiz." "Buna hazır olacağım. Sen yanımdayken hazır olmayacağım hiçbir şey yok Hunter."

Umarım bu doğrudur, çünkü bugün bu ağaca gelmek için bir amacım vardı. Derin bir nefes alıyorum. Cevabını biliyorum. Bu kesin. Bunu istediğini bana birkaç kez söyledi. Ama bekledim. Mantıklı görünüyordu. Tutkunun sönüp sönmediğini, ikimizden birinin anlaşmayı bozacak iğrenç alışkanlıkları olup olmadığını görmemiz gerekiyordu. Eğer böyle bir şey ortaya çıkarsa, bunu saklamakta çok iyidir.

"Hey, Savvy," diyorum derin bir nefes almadan önce. Ben endişeli bir adam değilim. Kolay kolay endişelenmem. Ama bu? Bu beni terletiyor.

"Ne oldu?"

Elini elime alıyorum ve sonra gözlerinin içine bakıyorum. "Hayatımı mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde aydınlattın. Bana tutkuyu, şehveti, aşkı ve diğer her şeyi gösterdin. Kalbini ve ruhunu bana açtın ve bana senin harika bir eş ve harika bir anne olacağını söylediler."

Ben konuşurken gözleri fal taşı gibi açıldı. Bunu bekliyordu ama hiçbir şey sizi o anın gerçekleşmesine hazırlayamaz.

"Hadi şu anlaşmayı yapalım, bebeğim. Birlikte olduğumuz günden beri ikimiz de bunu istiyorduk, soğuk mantık bizi ayıran tek şeydi." Dizlerimin üzerine çöküp ona takdim ediyorum. İçinde mütevazı bir safir bulunan parlak gümüş bir yüzük. Bunu konuştuğumuzda bana basit ve pratik bir şey istediğini söylemişti, ben de öyle yaptım. Eğer kabul etmezse, başka bir tane bulmasına yardım edecektim.

Ama şu anda bir sembol. Bir aşk ilanı.

"Evlen benimle Savannah. Karım ol ve birlikte kesinlikle güzel bir hayat kuralım."

"Evet," dedi, hiç tereddüt etmeden. Bunu bekliyordu ve hazırды. "Evet, seninle evleneceğim, binlerce kez evet. Bir ay önce de evet derdim Hunter."

Gülümsedim ve yüzüğü parmağına geçirdim. Ayağa kalkıp dudaklarına bir öpücük konduruyorum, gözlerimdeki şehvetle onu ağaca yaslıyorum. "Oh, biliyorum. Ama eminim kaybettiğimiz zamanı telafi edebiliriz, bebeğim."

"Kapa çeneni ve beni al. Nişanlanmışım gibi seviş benimle."

"Memnuniyetle. Çünkü öylesin," diyorum, sevimsiz şakalarımıza gülerek.

Mücadelelerle, zorluklarla ve kalp kırıklıklarıyla karşılaşabiliriz. Bunlar hayatın kaçınılmaz parçaları. Ancak tüm bu acılar onun yanında hafifler ve katlanılabilir hale gelirdi. Onlarla birlikte yüzleşecek, birlikte üstesinden gelecek ve çabalarımızın ödülleri tadını birlikte çıkaracaktık.

O benim kızım. Benim kadını. Ve yakında karım olacak.

Benim sıram mı? "Evet," diyorum, aynı derecede hazır ve aynı derecede coşkuyla.

Papaz bizi karı koca ilan ettikten sonra öpüşmemiz söylendi ve biz de bunu yaptık. Tüm Evergreen Valley kasabasının görmesi için aşkımızı gösteriyoruz. Kamu ahlaksızlığından tutuklanmadan görebilecekleri kadarını.

Alkışlar ve tezahüratlar havayı dolduruyor. Tüm kasaba beni desteklemekten başka bir şey yapmadı ve yabancı olduğum için beni küçümsemedi. Büyük şehirde yaşarken hissetmediğim bir şekilde toplum tarafından sevildiğimi ve kabul gördüğümü hissediyorum. Burası artık benim evim ve sonsuza kadar da öyle kalacak.

Düğünden erken ayrılmak istedik. Eve gitmek ve bahanemiz olan şeyi yapmak istedik.

"Birleşme." Ancak bir düğün sadece gelin ve damat için değil, diğer herkes için de bir kutlamadır. Arkadaşları onunla ve benimle bir araya gelirken Bear kıkırdıyor: "Hunter'ın artık bir zinciri var," diyor. "Neden zincirli bir top?" Hunter soruyor.

"Bilmiyorum. İnsanlar eşlerine böyle mi sesleniyor?"

Diğer arkadaşlarından biri, "Eski on dokuz ellilerin kadın düşmanlığı gibi bir şey," dedi. Gruptaki diğerlerine göre daha zayıf ve temiz kesimli, hatta yüzünü tıraş etmiş. Gözlerimin daldığı anlamına gelmesin ama onu oldukça yakışıklı olarak değerlendirebilirim. Adı Hawk, hafızam duruma ayak uyduruyor. Bear gibi bir lakaptı, gerçek adı aklıma gelmiyor, bu yüzden Hawk olarak kalacak. "Karını hapishanede olmanla kıyaslıyorsun. Hani kaçmayasın diye yanına demir bir top koyarlardı."

"Kaçıp gitmesini istemiyorum," diyorum. "Ama umarım yapmak istediği şeyi yapmasına engel olmam."

Üçüncü arkadaş, "Karından nefret ediyormuşsun gibi davranmaları gerçekten çok garip," diye ekledi. Fox, Hawk'tan biraz daha huysuz ama o kadar da değil. Zevkli bir kirli sakalı var. "Hunter'ı Savvy hayatına girdiğinden beri hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Geçmiş garipti dostum," diyor Bear, sözlerini bir içkiyle noktalayarak. "Farklı bir zamandı."

Anladığım kadarıyla dördü de çocukluktan beri arkadaş. Hunter dışında hepsinin lakabı var. Sanırım içlerinden birinin adının Steve olması, diğerlerinin de Hawk, Fox ve Bear takma adlarını taşıması garip olurdu.

"Sanırım hepimiz Savvy gibi bir kız isterdik, ama ne yazık ki sizden sadece bir tane var," diye araya giriyor Fox. "Ve onun dört koca isteyecek türden bir kız olduğunu sanmıyorum."

Gülüyorum. "Hunter benim başa çıkabileceğimden çok daha fazla erkek. Üzgünüm çocuklar."

"Biz de senin adına mutluyuz ve seninle gurur duyuyoruz," diyor Bear. "Çok iyi bir çift olacaksınız ve çok güzel çocuklarınız olacak."

Bu öneri karşısında yüzüm kızardı. Hunter ve benim o noktaya geleceğimizden eminim, ama oraya vardığımız zaman varacağız.

Kasabanın geri kalanına saygılarımızı sunduktan sonra aceleyle Hunter'ın kamyonuna doğru ilerliyoruz. Düğünümüzden uzaklaşırken arkamızdan boş teneke kutuların şingirtisi ve takırtısı eşliğinde bizi alkışlıyorlar.

İkimiz de birbirimize bakıyoruz, saldırmaya hazırız. Ama yol tehlikeli ve rüzgarlı, bu da bu tür bir hanky-panky'yi çok tavsiye edilmez kılıyor.

"Peki, balayını nerede geçirmek istediğinize dair güçlü bir fikriniz var mı?" diye soruyor, gözleri yolda. Balayımızı planlamak için düğünden birkaç ay sonrasına kadar beklemeye karar vermiştik, bir kasırga içinde yaşıyormuşuz gibi hissetmek istemiyorduk.

"Alpler'de birlikte yürüyüş yapmak istediğinizi söylediğinizi sanıyordum."

"Evet, ama bu benim ilk önerimdi. Ama sadece bir kez gerçek balayı yapabiliyoruz. Diğerleri sadece tatil. Japonya'ya ne dersin?"

"Japonya'ya gidersek, biraz dil bilmek isterim, bu yüzden çalışmak için zamana ihtiyacım olacak. Bu bekleyebilir."

"Paris mi?"

"Sanırım bizim için fazla süslü." "Tamam... İtalya?"

"Yemek fikri hoşuma gitti, belki eninde sonunda." "Bahamalar mı? Belki başka tropik bir yer?"

"Çok klişe," diyorum. "Alpler kulağa romantik geliyor. Sevdiğim adamla yeni manzaralar ve seslerle dolu görkemli bir dağ silsilesinde seyahat etmekten daha iyi bir şey düşünmüyorum. Ve yolun kenarına çekilip birbirimizin tadını çıkarabileceğimiz pek çok küçük gizli yere sahip bir yolculuk."

"Bu son kısım çok önemli."

"Gidiyoruz o zaman. Sabah rezervasyona başlayabiliriz."

Sonunda kulübesine ulaştık. Kapıya doğru koşuyoruz, Hunter ayaklarımı yerden keserek beni artık evlilik evimiz olan evin eşiğinden geçirmeye hazırlanıyor. Beni doğruca yatağa götürüyor ve üzerine yatırıp güçlü bir öpücük daha konduruyor.

"Bütün gün kendimi tuttum, bebeğim. Üzerindeki elbiseyi yırtıp atmaktan ve seni daha önce hiç sikmediğim kadar sert sikmekten başka bir şey istemiyorum."

"Bunu çok isterdim, şu yırtılma olayı hariç. Bu elbiseyi kurtarmak istiyorum, çok teşekkür ederim."

Kıkırdayarak soyunmama yardım etti. Giymesi biraz garip ve neden hayatta bir kez giyilecek türden bir şey olduğu açık. Güvende tutmak için tahta bir kutuda saklamayı planlıyorum. Ben sadece jartiyerim ve iç çamaşırlarıyla kalırken, Hunter'a dönüyorum, üzerinde sadece boxer'ı ve çorapları var. Onun da on iki kat giysisini çıkarmasına yardım etmek zorunda kaldım. Smokinlerin bu kadar karmaşık olduğunu ve kuşak diye bir şey olduğunu hiç bilmiyordum.

Soyunmamızın kesinlikle seksi olmayan doğasına rağmen, hala birbirimiz için kükrüyoruz. Üzerimde. Öpüyor beni. Bana dokunuyor. Parmakları tenimi ürpertiyor, dokunmaları ve ellerinden kısırcalarımla oluşuyor. Eli vücudumdan aşağı iniyor ve külotumun içine giriyor, mememe sürtünüyor, elektrik mutluluğunun şoku içime çarpıyor. Külotumdan sıyrılıyorum,

birbirimize duyduğumuz şehvetin önüne geçmelerini istemiyorum. Kollarımı ona doladım, ellerimi sırtında gezdirdim.

Hunter artık benim. Kanunun gözünde, Tanrı'nın gözünde, önemli olan herkesin gözünde, bu adam sonsuza dek bana bağlı ve bunun doğru olduğuna zar zor inanabiliyorum. Her bir kas parçası, her bir kabalık, her bir erkek parçası benim.

Boxerını kışından aşağıya doğru itiyorum, orada da doğru miktarda sertliğe sahip olmasının tadını çıkarıyorum. Onunla ilgili her şey mükemmel ve birlikte yaşanıp tozlanana kadar tadını çıkarmak için her parçası benim.

Hunter'ın elleri sihirli, amıma öyle nazıkçe masaj yapıyor, parmakları içime kayıyor, beni tamamen ve bütünüyle keşfediyor. Kendi ellerimle kalçalarını kavıyorum ve onun benim için ne kadar sert olduğunu hissediyorum.

"Bütün gün tombul tombul dolaştığımı kimsenin fark etmemesine şaşırdım," diye fısıldıyor ben onun uzunluğunu kavrarken. "Sana tekrar sahip olma beklentisi onu tutmamı zorlaştırdı."

"Artık hormonlu bir ergen değilsin, dolayısıyla bunu sandığından daha iyi kontrol edebilirsin."

"Edebilir miyim? Yemin ederim görünüyor. Düşün videosunda ara. Paskalya yumurtası gibi bir şey olacak."

Bir elimle onu sarsarken diğer elimle şakacı bir şekilde sırtına vuruyorum. O da bana masajını artırarak karşılık veriyor ve bunu yaparken içimdeki zevk ateşi daha da alevleniyor. Onun için sırılsıklam oluyorum ve beni bir an önce sikmesini arzuluyorum ama Hunter asla böyle oynamıyor. Beni daha fazla tanıdıkça, beni birden fazla kez boşaltabileceğini öğrendi ve bu gece de farklı olmayacak.

Parmaklarını içimde hareket ettirirken yan yatıyorum, bir başparmağı klitorisimde, diğer eli vücudumda geziniyor, göğüslerimi sıkıyor, geri kalanıma masaj yapıyor, kışımı tokatlıyor, ona karşı kıvranmamı ve kendimi parmaklarıyla becermemi sağlıyor. Tüm bunlar olurken biz hala özensiz bir şekilde öpüşüyoruz, diller ve dudaklar çılgınca, sanki modası geçiyormuş gibi birbirimizden tamamen zevk alıyoruz.

Onun entrikalarıyla kendimi bir ileri bir geri savururken, karşılığında yapabildiğim tek şey onu okşamak. Zonkladığını hissetmek. Taşaklarını okşamak, onun geri kalanı gibi ağır ve sıcak. Memnun etme hevesime sırtıyor ama şu anda kontrolün kendisinde olduğunu biliyor. Bana yaşattığı hisler baş edilemeyecek kadar arttıkça kalbim daha hızlı çarpmaya başlıyor. Bana yaptığı her şeyden o kadar tahrik oluyorum ki, onun içinde bir macun gibi erimekten, onun için bağırıp çağırmaktan kendimi alamıyorum.

Teslim oluyorum. Geliyorum. Onun için haykırıyorum. O saf mutluluğun beni ele geçirmesine izin verdim, parmaklarına sertçe boşaldım. Hatta biraz fişkırmış bile olabilirim.

Hunter'ın gülümsemesi beni ona karşı mücadele ederken izlerken büyüyor. O beni sabit tutarken ben kıvranıyor ve titriyorum. "Güzel, güzel. Şimdi benim için iyice ısındın."

"Geldiğimizden beri senin için ısınıyorum," diyorum, sesim kısık ve ona bağırmaktan nefes nefese kalmış bir halde.

"Üzölmektense güvende olmak daha iyidir."

"Isınma hareketleri hoşuma gitmedi değil ama seni istiyorum Hunter. Sana ihtiyacım var. İçimde. Tamamen. Beni becermeni. Beni almanı. Doldur beni. Hepsini bana ver, aşkım."

Bacaklarımı birbirinden ayırırken mırıldanıyor, sikini tümseğime getiriyor ve kendini bana sürtüyor.

Aletini tutuyorum ve onu doğrudan yarığıma doğru yönlendiriyorum, kendimi genişçe açıyorum. Kukumun dudaklarını gıdıkladığını hissetmenin keyfi hiç geçmiyor, olacakları beklerken beni her zaman biraz daha ıslatıyor. Onu içeri yönlendiriyorum ve sonra Hunter yolun geri kalanını alıyor, ona emrettiğim gibi beni tamamen dolduruyor.

"Şimdi mi tamamlanmış oluyoruz, yoksa bitirdiğimizde

mi?" "Hiçbir fikrim yok."

"Fark eder mi?"

"Kesinlikle olmaz. Sadece becer beni, seni aptal."

Bana bir kez daha itaat etmeden önce içten bir kıkırdama çıkarıyor. İlk başta her zaman yavaş ve istikrarlı bir şekilde alır, horozunun getirdiği tüm harika sürtünmelere alışmama izin verir, sıkılığımın içine ve dışına nasıl bu kadar kolay ama çok yumuşak bir şekilde kayar.

Mutluluğun ateşi onun eliyle tam olarak sönmemişti, bu yüzden yeniden yanmaya başlamaları kolaydı. Sikin her darbesi onları daha da yakıyor, parmaklarının getirdiği sıcaklığı aşmaya hazır hale getiriyordu. Kollarımı omuzlarına dolayıp onu sıkıca tutarak sikine sürtünüyorum. İnemelerim kesilmeden önce öpüşüyoruz ve kendimi ona daha da fazla bırakıyorum.

Birbirimize çok uyumluyuz. Bir bakıma telepatik. Karşımızdakinin tam olarak ne istediğini ve ona nasıl vereceğimizi biliyoruz. Seks, paylaştığımız her karşılaşmada daha da iyi hale geldi ve ilk seferinde oldukça iyiydi. Hunter kalçalarımı nasıl sıkacağını, göğüslerimi nasıl okşayacağını ve beni nasıl yakın tutacağını çok iyi biliyor. Bana nasıl fısıldayacağını, böylece nefesinin sıcaklığı kulağımı gıdıklıyor ve bana biraz daha fazlasını getiriyor.

Tüm bunlar bir araya geliyor ve her şeyi çok daha ateşli hale getiriyor. Bacaklarım kalçalarının etrafında kilitleniyor. Asla durmasını istemiyorum. Asla geri çekilmesini istemiyorum. Doğum kontrolündeyken bile onun her parçasına ihtiyacım vardı. Bu adamı kurutmak ve beni tatmin ettiği kadar onu da tatmin etmek istiyordum.

O inliyor, ben sızlanıyorum. Kendi yöntemlerimizle birbirimize övgüler düzmekten kendimizi alamıyoruz. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve bizi tamamlayan kişiye kapıldığımızı, her zamankinden daha fazla biliyoruz. O hiçliğin ortasında, ben gerçek bir çukurun içinde. Hiç fark etmezdi. Bir şekilde, bir şekilde birbirimizi bulduk ve hayatlarımız bu şans

eseri tesadüfle büyük ölçüde gelişti.

Kendimi tutamıyorum. Sıcaklık yeniden içimde kükrüyor ve tüm bunların yoğunluğuna karşı koyamıyorum. Biliyorum ki klitorisime bir fiske daha vurmak ya da Hunter'ın sikini bir kez daha itmek beni kendimden geçirecek, amımın sularının bir kez daha onun üzerinde patlamasına izin verecek. Görüşüm beyazlaşıyor, duyularım yaşadıklarımın dolayısı aşırı yükleniyor, tüm varlığımı

tamamen zevkten başka bir şey hissetmiyor.

Tam yanımda. İçimde zonkluyor, amım onu sıkıyor, sağıyor, bana her şeyi ve her şeyi vermesini talep ediyor. Ve o da tamamen itaat ediyor. Bana sıcak, güçlü, kuvvetli tohumunu enjekte ediyor, nabızdan sonra nabız bana çarptıkça sıcaklık içimi hoş bir şekilde gıdıklıyor. O anda hissettiğim her şeyi tatlandırıyor.

Yine de zihnim dolaşıyor. Bunun gerçekleşmesini nasıl istediğimi. Ona nasıl bir aile vermek istediğimi. Birlikte nasıl muhteşem bir gelecek inşa edeceğimizi. Hepsi bu kısacık sevinç anı üzerine kurulu.

Hunter içimde kalıyor. Aleti güçlü, kim bilir daha ne kadar sürecek. Nazik bir öpücük paylaşıyoruz, az önce zevk aldığımız pisliğe kıyasla mizahi bir şekilde uysal.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Sana söylememden bıktın mı bilmiyorum ama seni seviyorum amına koyayım."

"Hayır. Bana her gün anlat. Her zaman. Bunu senden duymak kulaklarıma müzik gibi geliyor Hunter.

Ben de seni seviyorum." "Öyle yapacağım."

Kendimizi yatağa attık, sonunda içimden çıktı ve geride sadece damlayan döllerini bıraktı. Kendime masaj yaparak tekrar içeri itiyorum. Bunun gerçekten bir işe yarayıp yaramadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama canımı yakmıyor ve içime bu kadar çok boşalmasını sağladığımı bilmek beni çok seksi hissettiriyor.

Beni kendine yakın tutuyor, kollarını göğüslerime dolayarak beni kucaklıyor. Kollarını sıkıca kendime sarıyorum.

Vücudum ağrıyor. Çok yoruldu. Ama hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ve bundan sonra daha da iyi olacak.

Güneşin dağların arkasından batışı muhteşem bir manzara. Bu kulübeyi bilinçli olarak inşa ettim, böylece gökyüzünün her zaman sahip olduğu turuncu-pembe güzelliğe bürünmesini izlemek için en iyi yöne sahip olacaktı.

Tabii ki, bunu daha iyi yapan şey yanımdaki güzel kadın.

Tanrım, çok şanslıyım. Savvy seksi, komik, zeki, şefkatli. İstedğim her şey ve çok daha fazlası.

Birlikte oturup manzarayı seyreliyoruz. Bu artık rutinimizin bir parçası. Ben işimi bitiriyorum, o örgü dersinden dönüyor, uzun bir yürüyüşe çıkıyoruz, sonra gün batımı için eve dönüyoruz. Genellikle duşa girer, bornozumu giyer ve manzarayı seyretmek için bana katılırdı. Genellikle bunu akşam yemeği ile takip ederdik, ancak bazen dikkatimiz dağılırdı... bunlara çeşitli aktiviteler diyelim.

Birinci yıldönümümüze birkaç ay var ve her şey bir rüya gibi geliyor. Her şey çok güzel, sanki hiçbir şey bundan daha iyi olamazmış gibi. Bir yere gidip öldüğümü ve buranın da tam anlamıyla başkent-Cennet olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Hayır. Artık sadece hayat var. Nalları dikene kadar bedenim tüm zevkleri benim olacak, ki umarım bu çok uzun bir zaman sonra olur.

Savvy bana bakarken kıkırdıyor. Verandadaki salıncağa uzanmış, kucakımı yastık olarak kullanıyor. "Haberlerim var." Yüzünde endişeli bir ifade var. Onu böyle görmek içimde bir şeylerin burkulmasına neden oluyor.

"İyi haber mi, kötü haber mi?"

"İyi haber alma ihtimali yüzde doksan dokuz."

"Sadece yüzde doksan dokuz mu?"

"Hey, bunca zamandır seni korkunç derecede yanlış okumuş olabileceğimi göz ardı etmiyorum. Bu tamamen mümkün."

"Evet, ayrıca uzaydan bir uydunun düşüp ikimizi de ezmesi de gayet mümkün. Bu demek değil ki hayatımı bunu bir olasılık olarak değerlendiriyorum."

Başını sallayarak sırtıyor. "Başardık, Hunter."

"Ne yaptık?"

"Hamileyim."

Sırtıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bunu duyduğuma heyecanlanmama ihtimalimin yüzde bir olduğunu mu düşündün?" "Mümkün!" Gülüyor. "Hani erkekler büyük konuşurlar ama başlarına gelince çıldırırlar ya."

"Seninle tanıştığım iki günden beri seninle bir aile kurmaya hazırım."

"Sadece iki gün mü? Hemen değil mi?"

"Hey, kendimi tutabiliyorum."

Sevgi dolu bir öpücüğü paylaşıyoruz. Bu öpücüklerin her birini seviyorum, en masum öpücüklerden en kaygan dil kıvrımlarına kadar.

Verandadaki salıncağa oturur. "Bazı şeyleri düşünmeye başlamalıyız. Mesela bebek için nasıl bir oda tutacağız, faturalar,... Tanrım, her şeyi. Hiçbir şey basit değil, değil mi?"

"Bununla daha sonra ilgilenebiliriz. Şimdi mi? Sanırım çocuğuma hamile kaldığın için seni ödüllendirmem gerekiyor."

Şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Zaten yapmak istediğin şeyi yapman için bir bahane gibi görünüyor." "Bu bir şikayet mi?"

"Tabii ki hayır."

Önünde diz çöküyorum ve bornozunu açıyorum. Elimi çıplak vücudunda gezdirerek güzelliğini hafızama kazıyorum. Anne olmanın onu mahvedeceğini düşündüğümünden değil ama vücudu değişecek. Savannah şimdi olduğu kadar güzel olacak, sadece farklı bir güzellikte olacak. Kendisi olduğu sürece ve benim olduğu sürece, o olmaktan asla vazgeçmeyecek.

Benim için çoktan ıslanmış olan muhteşem yarığın doğru geliyor, hayal gücü onu gelecek olanın beklentisiyle besliyor. Onu klitorisinden öpüyorum ve inliyor, duymaktan asla bıkmayacağım hoş bir ses. O benim her şeyim.

Başımı bacaklarının arasına daldırdım ve işe koyuldum. Memesini emiyorum, dilimi kanalına sokuyorum, ellerimin vücudunda dolaşmasına izin veriyorum, alacakaranlığın sıcaklığını hissetmeye çalışıyorum. Ellerini başıma doluyor, saçlarımı geriye atıyor, nefes nefese

Ben kıvrımlarına tapmaya devam ederken.

Onun tadı şimdiye kadar deneyimlediğim en tatlı şeydi. Burada daha önce birçok kez yemek yemiştim, ama beni övmeye devam ettiği sürece tekrar tekrar gelmeye devam edecektim. Onu dilimle becerirken kalçalarının başımın etrafında gerildiğini hissediyor, vücudunu saran zevkleri biliyor, baskıyı sürdürüyorum. Orgazmının ormanda yankılandığını duyana kadar durmuyorum. Dünyanın onun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyorum ve onun bu şekilde çığlık atması bunu anlatmanın birçok yolundan biri.

Savvy önümüzdeki aylarda muhtemelen daha da azgınlaşacak. Eminim hamile olmanın yan etkilerinden biri de budur. Ben de bu süreçte onun yanında olmaya kararlıyım.

Elbette, diğer ihtiyaçlarını da karşılayacağım ama bunu yönetmek en eğlencelisi.

Klitorisini emerken, onu uçurumun kenarına itiyorum. Benim için nefes nefese kalıyor. Her şey onun için çok fazlaydı, bacakları başımın etrafını sarıyor, bir an bile durmamı göze almıyordu. Ona istediği her şeyi veriyorum, nefes nefese kalana kadar, bacakları omuzlarıma dökölüyor.

Yüzüne doğru yükseliyorum ve onu dudaklarından tekrar öpüyorum.

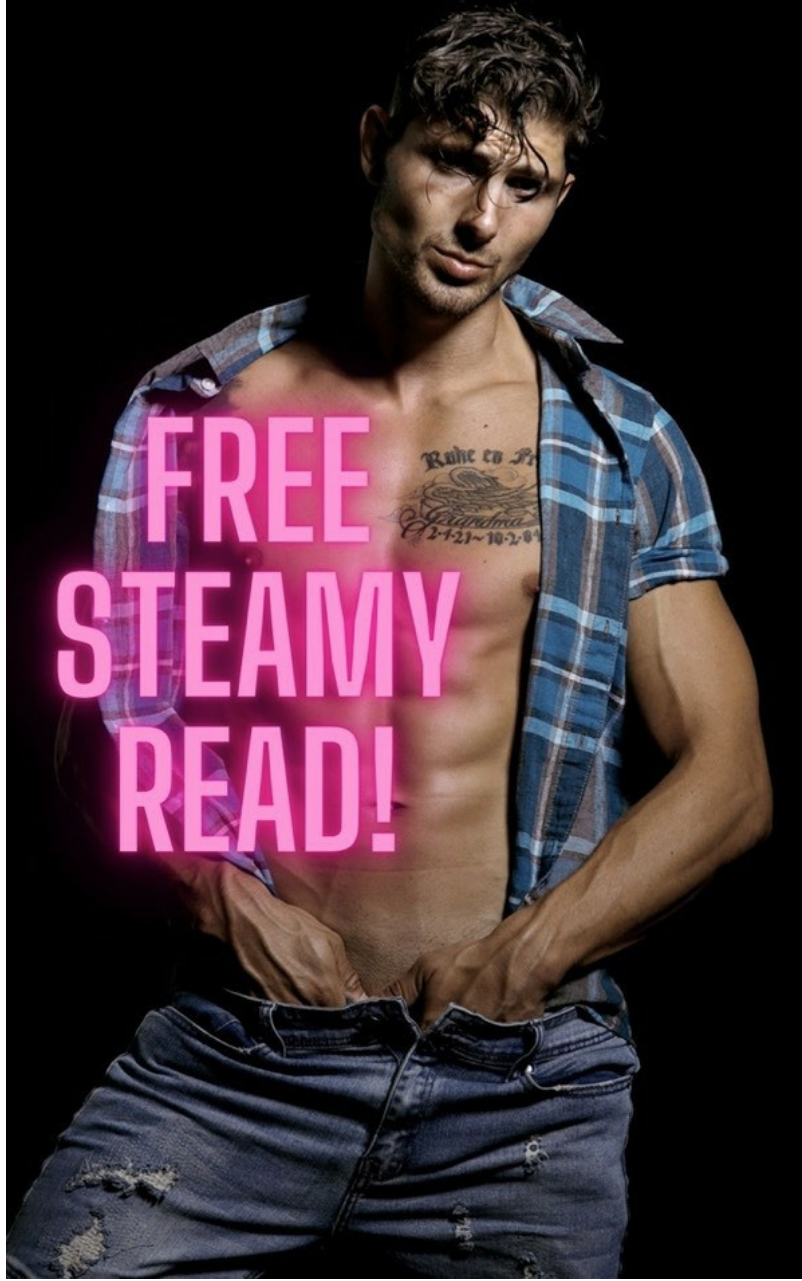
Memnuniyetle kabul ediyor. "İşte birçoğunun ilki, Savvy," diyorum onu

sıkıca kucaklayarak.

"Sonsuz sevgiyle dolu bir kulübe. Daha iyisini hayal edemiyorum."

Daha önceki düşüncemde yanıldığım ortaya çıktı. Hayat eskisinden daha da iyi olabilir.

İřlerin böyle yürümesi çok komik.

Frankie Love'dan ücretsiz buharlı bir okuma almak için [BURAYA](#) tıklayın!

Frankie Love kötü çocuklar ve dağ adamları hakkında pis-tatlı hikâyeler yazıyor. Frankie kendi sakallı ateşlisine gülünç bir şekilde aşiktir, ilk görüşte aşka ve sonsuza dek mutluluğa inanır. Ayrıca hızlı bir sevişmenin gücüne de inanıyor.

Frankie'yi burada bulabilirsiniz:

www.frankielove.net

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.